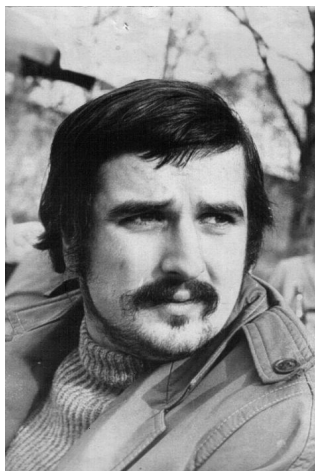

Леон Ковке

ШЕЋЕРНА ВОДИЦА

Позориште у десет слика

Рођен 1949. године у Београду. Крштен у Саборној цркви световним именом Момчило.

Драмски писац и сценариста. Дипломирао је драматургију на Факултету драмских уметности у Београду.

Ауторска дела:

Драме – *Викимолошка прича*, *Ритуал згуснутог ваздуха*, *Клејсидра*, *Министака воли кнедле*.

Драме за децу – *Подземаљци*, *Сујер клиња*, *Коцкица* и *Црвенкаја* (заједничко ауторство са Бранком Милићевићем).

Сценарији – (Дугометражни играни филмови): *Позоришна веза*, *Шећерна водица*, *Шмекер*, *Дебели и мршави*, *Мајстор* и *Шампиона...*

Десетак краткотражних играних филмова, од којих је онај, *Случај Бољољуба Савковића – ливца* награђен са највише домаћих и светских награда.

О осталим радовима, око две стотине, консултовати биографију архивирану у Удружењу драмских писаца Србије.

Драма *Шећерна водица* први пут се штампа у овој едицији.

Аутор живи и ради у Београду.

Леон КОВКЕ

ШЕЋЕРНА ВОДИЦА
Позориште у десет слика

ЛИЦА

БУРА, Бранка Ђурић
РОДОЉУБ Ђурић, отац, мајор
АНА, као друга мајка
НЕСА, први дечко
ДЕКИ, други дечко
ЦИЦА, сапатница
ТАСА, сапатник
ДР ДАЈЧ
ПИЈА, медицинска сестра
ЈОСОВИЋ, војник
ЗВРЦА
ЖИЛЕ
МИШКО
ЦИГА, шанкер
ЈАЦА, манекен
ДАЦА, манекен
МИКИ, педер
КЕЛНЕРИЦА
ПАНКЕР
ПАНКЕРИЦА
БУРЕ, дебељко
ЕГЗИБИЦИОНИСТА
ЗМОДЛИ
СТАТИСТИ

ПРВА СЛИКА

(Ђура, Деки, Цица, Таса, Дајч, Пија)

Ординација др Дајча. Тиична ординација у белој и свејло зеленој боји; иисаћи сјо са комјуиером, ителефоном, айарайом за мерење ириииска и моделом главе која има деформисан нос. Исјред сјола роиациона сјолица, иза докјорска фоијеља. Десно од сјола су кревети и параван. Ту је рефлексјор; сјочих са никленим инсјрументима, бљешавим бочицама, белим завојима и буреком у масној харији. На зиду ииичне аниомске маје. Поред зида иљуваоница, вага са висиномером, у хошку косјур и ииенит канта за оијаике. Венилајор зуји.

Бранка Ђурић, звана Ђура ировирује кроз враиа; видевиши да нема никога, брзо заиивара враиа за собом, нагло седа у докјорску фоијељу, иуши, иљуцка у иљуваоницу и са ирезиром иосмаири сивари око себе. На њеном лицу, насађен као каква иечурка, ииирчи носина. Њено ионашање и њен изглед одаје мушкобањасит карактер. Тиична иинејерка: уске фармерке, цинс јакна, карирана кошуља и ииике, краиика коса сва у фронталама, на ушима слушалице вокмена. Хваиа слушалицу и окреће број; док чека везу, диже ноге на сјо, исјеже се, узима бурек са сјочиха...

ЂУРА: Ало! Тао матори. Па добро бре, где си ти? Родољубе, пет, десет минута ја чекам, појела сам два кила бурека од нервозе. Јесте, бурек је здрав, сир је здрав, српски је сир. А који би други био? Слушај матори, долазим ја сутра код тебе... У 11 и 36 минута тачно, у твојој касарни. Строго пов. кад ти кажем. Ајде, видимо се. А? Само ти Родољубе полако спусти слушалицу, непријатељ вреба са свих страна, и прислушкује...

(У међувремену је најире ировирио, а заиим и ушао у ординацију Дејан – Деки; сјоритски ииит са крвавим завојем иреко вилице и иемена. Ђура му иоказује да сачека...)

Ајде, ћао матори!

(Декију)

– А – уф! Што је овај човек досадан, креше ме двадесет година

(Превлачи ивицом длана иреко враиа)

– овде.

ДЕКИ: *(Говори исјрекидано иријећи бол сломљене вилице)*

– Па сад, чудно, место, за кресање.

ЂУРА: Будало, то ми је отац.

ДЕКИ: Ја сам, мислио, да си ти, баш, онако –
(Извија њелом, њрејће)
– ах!

ЂУРА: Не сери.

ДЕКИ: (Показујући књижицу)
– Извин'те?

ЂУРА: Остави књижицу и тутањ кроз врата.

Ђура наставља да њелефонира. Деки излази; њре неџо њиџо ће изаћи, засијаје, вади из џеџа њаџирић, џужва џа у лџиџицу и, џџиџи искусноџ кошаркаша џа баџа џраво на сиџо исџред Ђуре.

ДЕКИ: Трица!

Ђура сачека да Деки изађе... размоџава њаџирић, џоново џа џужва у лџиџицу и баџа у корџу за џиџаџе.

ЂУРА: Кретен!
(Виче ка враџима)
– Мени си наш'о да шаљеш број телефона са заокруженом двадесетпетицом! То дај мами!... Ало! Не кажем теби. Неком кретену. Знаш шта Нешко, звала сам те да те питам да ли ћеш бити у кафићу, ја бих дошла, имам нешто важно да ти кажем... па јесте, нико ми не стоји на путу. Доћи ћу, а можда и нећу. Знаш, не бих волела да тамо затекнем неке... Па добро, онда ћу видети, па ћу можда доћи... ајд, здраво.

Улеће Деки са џвеџом у руци. Сиџабљика је дуџа и џовиџена, џвеџи виси џџгнуџо и џужно. Сиџавља џвеџи исџред Ђуре.

ДЕКИ: Извињавам се за оно "ах" и за... ону "трицу".

ЂУРА: (Подиже џвеџи џледајући џа џрезриво како виси)
– Какав ти је ово црвуљак – глистуљак? Бљах!

ДЕКИ: (Увређен)
– Па, кавко АХ, такво БЉАХ!

Наџло се окреће и брзо излази. На враџима се судара са Цицом.

ЦИЦА: (Декију)
– Олади бре, Смрдоје!
(Ђури)
– Да оставим књижицу?... Може мали кењ?

- БУРА: Може мали кењ.
- ЦИЦА: Јеси видела овог куротресину? Кошаркаш. Јебо те, стално га срећем, увек сврши на мене.
- БУРА: Готово! То је био мали кењ.
- ЦИЦА: Е, може још мало?
- БУРА: Не може. Мали кењ је мали кењ. Бриши.
- ЦИЦА: Их, што си нека.

У ординацију ујада Таса. Носаји младић са берейком на глави и дабл – декером у руци, ирешије народњаџи. Он зовори изузетно брзо; поред тога ишо зовори брзо, он зовори кроз нос ишијећи док цеди назалне жласове.

- ТАСА: Знао сам! Само будале остављају књижицу испред врата.
- ЦИЦА: Јебо те турбо – фолк.
- ТАСА: Шта кажеш?
(Смањује јачину звука на иранзисјору)
- ЦИЦА: Смањи доживљај.
- ТАСА: Да ли се то односи на музику или на мене?
- БУРА: (Нагло усјаје и креће ка Таси)
– Сигурно не на мене. Угаси срање!
- ТАСА: Мислио сам да мало музикице никоме не смета. Сви ми имамо уши.
- БУРА: Не прави се луд!
- ТАСА: Добро, извињавам се. Нисам мислио ништа лоше.
- БУРА: Овде долазе болесни људи.
- ТАСА: Уши су за музику!
- ЦИЦА: Шта си запео? Јебале те уши, ставиће ти књижицу на последње место.
- ТАСА: А, то се Таси не може да да догоди. Ја тачно знам после кога сам. Ево, ја сам после вас.
- ЦИЦА: Догодиће се, догодиће се, ако наставиш кењ.

Таса се усиремљује на Буру. Сваки иуи кад изговори реч убада је кажијрсјом.

- ТАСА: Госпођице, ви се добро сећате, ја сам био после ове
(Показује на Цицу)
– Моју књижицу ставио сам после њене књижице, једну преко друге.
- БУРА: Не ударај ме тим прстом и не дувај ми у лице! Истреси тај нос!
- ТАСА: Па ја имам урођену девијацију носа! И сви у мојој породици пате од те природне мане, и сви говоре кроз нос. Право чудо природе. Ја, ја сам, знате, први који не говори кроз нос!
- БУРА: Него кроз ауспих?
- ТАСА: (Снажно гестикულიра)
– Не! Ја сам први у мојој породици који не говори само кроз нос. Ја говорим и кроз уста и кроз нос. Мала чуда природе, како каже мој доктор. Пола гласа излази ми на уста, а пола на нос!
- БУРА: Откачи ме се, идиоте!
- ТАСА: Добро, али ја сам после ње!
У ординацију улеће др Дајч урлајући.
- ДАЈЧ: Сестро Пија! Какав је ово кокошарник у мој ординацији?!
Иш! Иш! Иш – сви! Сестро Пија, платићете ми за ово...

Истерује све, истреска врајима за њима. На истренуиак се хваија за срце, ирилази сиючићу, врховима ирсиију хваија и исиуишја осииаије бурека.

- ДАЈЧ: (Урлајући)
Сестро Пија!!!

У ординацију улази, њишући куковима, дуџоноџа, ѓузайја, сисаија болничарка; за собом осииавља оииворена враија. Са невероваином мирноћом и ероићском суйериорноићу иосмаићра докћора не скидајући осмех са лица. Кроз оииворена враија ирвирује Ђура. Дајч илоако ирилази враиима иравећи круџ око Пије и, ире неџо ииши ће заииворићии враија, иишиа Ђуру:

- ДАЈЧ: (Ђури)
– А, шта кажеш?
- БУРА: Што јес, јес – најбољи је сисотрес...

Дајч наџло итресне враиима, а заиим се издире на Пију.

- ДАЈЧ: Ко је пождерао мој бурек?!

- ПИЈА: *(Мирно)*
– Не знам докторе.
- ДАЈЧ: Како не знате, кад морате да знате!
- ПИЈА: Тако лепо. Као што ви никада не знате моје име, Милица, него ме упорно зовете "Пија".
- ДАЈЧ: Сестро, ви баш хоћете да се ја наљутим? Јебем – ти, знате и сами да ја већ 28 година све сестре зовем "Пија", јер се моја прва часна сестра тако звала. И, то је службени назив за све сестре.
- ПИЈА: Едварде, ми нисмо само у службеном односу. Ми смо, мачак мој, у...
- ДАЈЧ: Баш зато. Нека се зна да доктор Дајч не меша своје слабости са професијом.
- ПИЈА: Значи тако? Ја сам само твоја слабост.
- ДАЈЧ: Пизда ти материна! Шта хоћеш ти од мене?
- ПИЈА: Ето, ако треба, ја нећу ништа.
- ДАЈЧ: Шта хоћеш од мене? Ја сам већ, да га јебем, старац. А ти, само што не експлодираш од набрекнућа!
- ПИЈА: Добро. Ако ти мислиш да ја, да ја хоћу нешто, неку корист? Онда ја немам више шта да кажем. Мени не треба ништа, апсолутно ништа.
- ДАЈЧ: Јуриш ти мене, јуриш.
- ПИЈА: Курац ја тебе јурим! Ја сам будала. То сам ја, будала, без везе, идиот.
(Плаче)
– Отвориш срце, и онда ти се посеру на њега... нека, нисам боље ни заслужила. Јао, као сам ја гадна и одвратна. Сама се себе гадим. Не треба нико ништа да ми каже, ја најбоље знам како ми је...
- ДАЈЧ: Милице, зашто ми то радиш?... Одговори. Одговори кад те питам!
- ПИЈА: Не знам шта. Како? Као ја или као Пија?
- ДАЈЧ: Поставићу ти једно питање, и од твог одговора све зависи... Јеси ли спремна? ...

ПИЈА: (На њола усана, ошпирући сузе)
– Јесам...

ДАЈЧ: Ко је појео мој бурек!

*Пија њошпируно њукне, крикне. Почине да удара њесницама Дајча њо жру-
дима.*

ПИЈА: Мрзим те, мрзим те, мрзим те!

*Дајч не може да обузда смех. Привија је на жруди... Она се њрво ошпира, а
зашпири њрихвата за жрљај.*

ДАЈЧ: Будало једна, па ти знаш колико те ја волим... Цела кли-
ника то зна. Већ сам смешан себи што уопште морам то да
ти... Знаш шта кажу? "Види маторог како је подетињо
због Пије", "Не скида се ко дете кад се попне на трешњу"...
и све те глупости. 'Ајде, немој да плачеш, сва ти је блуза
мокра од суза, па се залепила за сисе. Како ћеш сад да
изађеш? Има пацијенти да нам поцркају од срца кад те
виде. Мораћу да ти позајмим мој мантил... Смејеш се? Ајде,
пољуби ме. Хоћу да ме пољубиш ту, у уста...

*Дајч је испирури усне и зашпорио очи... Пија брише образе и њолако сипишира
своје усне на Дајчове. Крашак њољубац и брзо шрчање ка врашима.*

ДАЈЧ: Чекај! Узми мој шешир, и држи га, тако ту,
(Сипавља јој шешир на сисе)
– да покријеш, док пролазиш кроз ходник... Донеси ми
бурек, кад стигнеш.

ПИЈА: Биће 'ладан.

ДАЈЧ: Ја волим 'ладан.

*Пија ћушкне излази; на врашима му ушћује њољубац. Дајч јој узвраћа. Кад
се зашпори враша, он седа у своју фоишељу, хвата се за срце, масира корен
носа, сипавља наочаре, узима књижицу са сипола, ошвара је и, чачкајући
нос, шпрозива...*

ДАЈЧ: Ђурић! Бранка Ђурић!!

Улази Ђура.

ЂУРА: Добар дан.

- ДАЈЧ: Аууу, то си ти...
(Смешкајући се)
– Ајде "сисотрес", стани тамо, иза црте.
- БУРА: Које црте?
- ДАЈЧ: Замишљене. Упут!
- Бура вади из џепа згужвани комад харџије и баца је као кошаркашку лопту испред Дајча.*
- БУРА: Трица!
- ДАЈЧ: (Размољава ујуги)
– Овде не пише ништа. Шта је са вама? Због чега сте дошли?
- БУРА: (Вадећи жваку из усња)
– Како због чега?
(Окреће доктору профил показујући нос)
– Па, ако се то не види на мени, онда је све ово без везе.
- ДАЈЧ: Будите одређенији, моли вас. Не морам ја ништа да видим.
- БУРА: (Смејено маше рукама по ваздуху држећи жваку између два прста)
– Па, не свиђа ми се мој изглед. Шалим се, он се мени свиђа али се другима не свиђа. У томе је мој проблем, па бих ја хтела, да ми ви скратите ово.
(Показује нос)
- ДАЈЧ: (Пресјајући да чачка нос)
– Које? А, да. Имате сметње при дисању?
- БУРА: А, не, не, не! Мој проблем је, ове, естетске природе.
- ДАЈЧ: Ајде! А како се манифестују те ваше естетске сметње?
- БУРА: Тако! Имам 22 године, докторе. Још увек сам девојка... .
- ДАЈЧ: Хоћеш да кажеш да си *virgo in takta*?
(Усњаје са сиволице, везује јој руку)
– Честитам, седите.
- БУРА: (Седа ударајући ѓа по руци)
– Шта ту има да се честита!
(Дигне једну ногу на сиво)
– Види, види патике које носим. Пијем, пијем, пушим ко Турчин. Докторе, идем на пецање. А, види тај нос! Ко-скетина огромна! Све неки лишаји и набори са свих страна.

Отац има исти такав. Ружна сам ко пас. Види патике бре, па то је 43 број!... Можете ли ви да замислите мог носатог и кракатог родитеља – Родољуба? Душа од човека. Можете ли да га замислите како малој Бранкици купује патике и води је у цик зоре на балет код Равијојле Плисецкаје, да развлачи шпаге и уврће пируете. Немаш ти појма какве су то мале патике биле, оволицне

(Показује са два прста између којих се развлачи жвака)
– ногице ко у препелице, па гази – гази, мала ситно ножицама... Погледај сад, то је бре, 44 број!

ДАЈЧ: Слушај, сине... има много жена које то исто раде, пецају и то остало, па не мисле да је тиме угрожена њихова, та женственост.

ЂУРА: А знате како ме зову? На факултету, и свуда.

ДАЈЧ: Како?

ЂУРА: Здраво Ђуро! Где си Ђуро! Бранка Ђурић – Ђура.

ДАЈЧ: Знаш шта? Има људи, па и жена, који неће да признају никако да сви неуспеси долазе због тога што у себи носе проблем, у психи, и мисле, ако промене спољашни изглед, да ће онда да се све то реши.

ЂУРА: Мој проблем није у мени, у "мојој псиси", мој проблем је искључиво на мени. Знате ли ви да су ме прошле године изабрали за најмужевнијег колегу на факултету?

ДАЈЧ: *(Дочачкава нос)*
– Видим. Слушај, знаш, било је случајева да су многи долазили да им променим лице. А после се пишмане и дођу и траже старо лице!

ЂУРА: Е, не, не, не, не! Не докторе. Ја сам сигурна у себе. Сваки сантиметар који одсечете са мога носа, па то је за мене, бре *(Показује жестић проклизавања десне подлактице преко длана леве руке)*
– то је за мене сто километара наде да ће се мени нешто изменити у животу и!...
(Не налази даље речи)
– Ја бих заиста хтела да ми смањите мој нос.

ДАЈЧ: Добро. Убедила си ме. Скидај се.

БУРА: Гаће нећу да скидам!
 ДАЈЧ: Хајде, само разголити једну руку.
 БУРА: Е? А неће да боли?
 ДАЈЧ: Притисак. Измерићемо ти притисак...

Дајч јој навлачи појез на мишицу, најумтава га, савља слушалице. Повеска хоће да се распадне. Дајч јој показује како да је држи.

ДАЈЧ: Држи овде! Не мрдај! Не диши ми у лице!... Одлично, 110 / 80. Знаш шта? Извршићемо корекцију целог лица.
 БУРА: А уши? Овде мало да прилепимо. А браду, докторе да направимо? Да направимо овде једну малу рупицу? Ону као што има Кирк Даглас!
 ДАЈЧ: Знам, гледао сам га. Направићемо две рупице.
 БУРА: А, докторе? Шалите се, докторе?
 ДАЈЧ: *(Сироџо, усмјајући)*
 – Ко се шали?! Слушај мала, ја могу да будем и неугодан!
 То да знаш!
 БУРА: Добро. Извините. Шта је сад, до ђавола!
 ДАЈЧ: *(Помази је)*
 – 'Ајде, дођи у понедељак... Чекај!

Заунавља је на вратима. Гужва ују и кошаркашким захвајом га баца према Бури. Бура га хваја... Излази.

ДАЈЧ: Трица!
Бура излази, Цица улази.

ЦИЦА: Докторе, шта ће те њој да радите? Хоћу и ја исто!
 ДАЈЧ: Скидај гаће! Шалим се. Изађи напоље и чекај да те позовем...
(Зурла)
 – Сестро Пија!

И, шаман се Дајч припремио за друџо урлање, кад, Пија долеће са буреком. Брзо га оставља на сто и вршећи задњицом излази... Навали Таса.

- ДАЈЧ: *(Таси, њоказујући на Пијину задњицу)*
– А, шта кажеш?
- ТАСА: Ми сви у фамилији имамо мало чудо природе; говорење кроз нос...
- ДАЈЧ: Изађи из ординације и чекај да прозовем!
- Тресне вратима. Седа на фотељу, размотава бурек...
- ДАЈЧ: *(Померајући модел носаче главе на сивољу, обраћа јој се)*
– Јеси вид'о? Не може човек бурек да поједе а да се неко не разболи. Какав сте ви то народ, бре Срби?
- Трија бурек у устима... Полако жваће слушајући монотони звук венџи-лајџора.*

ЗАТАМЊЕЊЕ

ДРУГА СЛИКА

(Буре, Неша, Јаца, Даца, Цига, Келнерица, Ђура,
Зврца, Мишко, Жиле, Егзбициониста)

Кафић. Шанк и башија. Шанк се налази у делу који представља најкривљени део. Башија је у њродужејку, за сјејеницу нижа. Два – три сивоља испред шанка и три – четри сивоља у башији. Башија је ођрађена ниским зидом у висини сиволова. На зиду велике саксије са биљкама. У кафићу флијер ајарай и џубокс. Свуда, као део декора, висе разнобојни хула – хой обручи. Део кафића заузима буџик са пајџикама, кајама, ѡрезерваџи-вима, џамџонима, дезодоранс сјејевима и џигарџама; у џоку је снимање рекламнџ сивоља за буџик и кафић "Неша". Трешџи музика. Испред кафића дебелџ џиџ званџ Буре врџи обруче и рекламира их. За шанком Џџа, у башији Келнерица. Испред кафића моџџорџикл.

БУРЕ: Наручи, наручи! Хула – хоп обручи! Нек се врџи, нек се трџи! Навали, нову игру провали! Само стџтка, само стџтка! Нек се врџи, нек се трџи...

У буџику Неша снима сивољ са ДВД камером. Манекенке су Јаца и Даца. Неша џоказује Јаџи како да се намесџи док дрџи између џрсџију руку џо три окруђла џаковања кондома.

НЕСА: Намести се, само овако
(Показује јој својим телом)
– Истури сисе, истури дупе. Само овако! Па сад, мало ближе, у камеру, још ближе... Тако. Сад, кажи текст... Кажи текст!

ЈАЦА: Ако вам је стварно преша, за кондоме, ту је Неша!

НЕСА: Одлично. (Даци)
– Ајд сад ти, кажи оно... У камеру гледај!

ДАЦА: Ако вам је преша, преша, за улошке ту је Неша!

НЕСА: Фантастично! Сад заједно, сисе напред, гузе, тако, после пољубац у објектив... Сад!

ЈАЦА И

ДАЦА: У љубави кад је тешко, за нас брине кафић Нешко!

НЕСА: Супер!... Јао, јао што је добро!

Јаца и Даца најпре љубе објектив, а затим навале да љубе Нешу. Цика. Смех. Неша је прихватио игру ваћарења, голицања, смеха и цике...

У току снимања сјаја, постојано нечујно, дошњала се Ђура. На себи има исто шито и у предходној сцени; додајак је порба преко рамена. Сјаје иза сјаја и посмајра шита се дешава... Нервозно жваће жваку.

Ђуре је ујорно рекламирао хула – хој оброче.

ЂУРЕ: Оп, оп, хула – хоп! Само стотка! Најјефтиније у граду и на свету! Оп, оп, хула – хоп! Само код Неше! Само код Неше!

Ђура с јако покреће, улази у буџик и посмајра ћујке Нешу, Јацу и Дацу...

НЕСА: Плииз, јел' може један гузогрииз?

Јаца и Даца засјају приметивши да их Ђура гледа. Неша се јако окреће и гледа у Ђуру која ујорно ћуји.

НЕСА: Хоћеш да уђеш?

ЂУРА: Већ сам ушла. Здраво... Шта радиш?

НЕСА: Правим паре.

ЂУРА: (Са нелагодношћу)
– Је ли? Дошла сам, ако имаш мало слободног времена...

НЕСА: Нема проблема, само реци.

- ЋУРА: ... Хтела бих нешто лично.
- ЈАЦА И
ДАЦА: Је л' треба ми да одемо?
- НЕСА: Останите ви овде. Ми идемо у баштицу...
(Узима неколико кондома и даје их Ћури)
– Понеси са собом ако хоћеш.
- ЋУРА: А, не, не. Мени не треба. Не, Ћури то не треба.
(Креће у баштицу бацајући иза себе кондоме. Онако, усипуи
добацује)
– Сека Јаца, сека Даца, попише по сто кураца!
- У баштици: Неша креће за њом, хваћа је за руку. Буре извикује рекламу за хула – хой.*
- НЕСА: Кој ти је курац?
- ЋУРА: ... Ништа... Еј, шта ти ово?
(Узима један хула – хой)
- НЕСА: Хула хоп хистерија. Не ти. Хула хоп хистерија. Почело је у кафићу код Неше и освојиће цео свет.
- ЋУРА: Какво глупо окретање!
- НЕСА: Па, није да сам ја геније, него је ствар проверена. Пре четрдесет и пет година хула хоп је на бум освојио нашу лепу социјалистичку домовину, па ће и нашу демократску. Наш народ више воли да врти и да трти него леба да једе.
- ЋУРА: То си све ти смислио, а?
- НЕСА: Да.
- ЋУРА: И зарадићеш милионе, а?
- НЕСА: Тачно.
- ЋУРА: Па ћеш све те паре да уложиш у нове обруче, па ћеш да им мазнеш милијарде?
- НЕСА: Да. И онда више ништа нећу морати да радим. Само по нека мала гуза
(Шипшиће Ћуру)
- ЋУРА: Ненаде!
- НЕСА: Шта, Ненаде?

- ЋУРА: ... Ништа. Смрдиш на...
- НЕША: На паре?
- ЋУРА: Нисам хтела то...
(Примиче главу његовој раздрљеној кошуљи и њушка)
– Сека Јаца, сека Даца, попише по сто...
- НЕША: Немој много да мрдаш тим носем јер ће ти остати у кривини.
- ЋУРА: Е, јеби га. Баш си зао.
- НЕША: Изнервирала си ме. Оне су моје, другарице.
- ЋУРА: Јесмо ли нас двоје другови, или нисмо?
- НЕША: Па, јесмо другови... Али само то и ништа више.
- ЋУРА: Ништа више, а? Знаш, ја желим нешто да ти кажем...
- НЕША: Кажи.

Ђура, као да одлаже почетиак разговора. Одлази до најудаљенијеџ сивола у башићи. Сиво се налази гошгово на просценијуму; испред њега је зид. Неша иде за њом. Ђура најпре седа на наслон сиволице, са ногама на седишију. Баца шорбу на сиво...

- ЋУРА: Ја...
(После дужеџ ћућања)
– Ја сам одлучила да се променим... Да изменим свој изглед... То је, мислим да је ово што ћу сад да ти кажем, јако важно...
- НЕША: Је л' могу да забележим камером?
- ЋУРА: (Неодлучна, одложила би искреност)
– Мислим да би могло...
- НЕША: Одмах се враћам, само да узмем
(Показује жесћом "камеру")
– Си?
- ЋУРА: Си.

Неша одлази до бућика. Ђура нервозно кида лишће; један лист сивавља у усћа и дува преко њега... звиждука нема... Иза њених леђа, у башићу кафића бану Жиле, Зврца и Мишко; носе "Т" лењире, маје са црћежима, зезају се и, угледавши сисаћу Келнерицу, певају:

- ЖИЛЕ,
ЗВРЦА,
МИШКО: “Сисате, гузате, ломне у струку! Због њих развијам десницу руку!”

Ђура брзо седа у столицу и прудећи се да њосијане нејримејна. Она ијројица седају за суседни сто, бучни су.

ЖИЛЕ: Зврцо, Мишкурц, шта ћемо?

ЗВРЦА: Два "К"!

МИШКО: И мени бата Жиле, цела два "К"!

ЖИЛЕ: *(Довикује Келнерици)*
– Сестро, Српкињо! Дај три кафе и три грозно 'ладне
кокишке!

Зврца иримећује Ђуру.

ЗВРЦА: Жиле, заборавио си нашег колегу Ђуру!

ЖИЛЕ: *(Окреће се ка Ђури)*
– Ђуро!? Шта пијеш?

ЂУРА: *(Кисело)*
– Од вас, ни три "К". Па макар остала трудна тек у старачком дому.

Зврца се усиремљује на Ђурину ијорбу, брзо која њој и извлачи један ијакетић.

ЗВРЦА: З'што ниси била на в'жбама из статике?

ЂУРА: Ш'а те габри?

ЗВРЦА: Јао, види! Килотице за екскурзију.

ЂУРА: *(Ударајући Зврцу њо руци и ојиммајући му ијакетић)*
– Дебилчино, морончино, куртончино! То је за јебаче, а не за децу.

ЗВРЦА: *(Добацује својима)*
– Фолира...
(Ђури)
– Признај, кога си одлучила да мазнеш на екскурзији?

ЂУРА: Тебе. Аут Зврца, аут нихил!

ЗВРЦА: Ха, ал' ти је штос!

ЂУРА: Прпа бато, а? Укењао си се... Зезам се, ја не идем на ту слинаву екскурзију.

ЗВРЦА: Срби, браћо, она је сасвим полудела. Пропушта прву и последњу шансу да мазне мужа.

ЂУРА: Слинци, клинци.

- ЖИЛЕ: Ђуро, 'о'ш се вређамо? Шлајмарице преко пице!
- ЂУРА: Кој вам је? Уђеш, не уђеш, моја ствар. Не идем... Имам неког љубоморног типа, "Турчин", не дозвољава ми да мрднем од њега.
- ЗВРЦА: *(Као, озбиљно)*
– Мора да је интелектуалац?
- МИШКО: *(Кезећи се)*
– Бубуљичавац.
- ЖИЛЕ: Да, и нешто старији од пола века. А?
- Сва ћиројица ћирасну у смех.*
- ЂУРА: Кеве ми. Ђалета ми.
- ЗВРЦА: Онда ти частиш.
- ЂУРА: Частим. Сисотрес, литар и сифони!
- Келнерица само на ћенућак ћодућре рукама сисе и исћусћи једно "ћих" ћледајући у Ђурине ћруд; одлази до шанка.*
- ЖИЛЕ: Ал ће ово да одјекне у Техничком гласнику.
- ЂУРА: Забрањујем да ме трпате у факултетске новине!
- ЗВРЦА: Ти ниси читала најновији број?
- Ђура одмахује и ћлавом и рукама.*
- ЖИЛЕ: Она није читала?!
- МИШКО: Еј, она изгледа стварно није читала.
- Сва ћиројица ћадају у хисћеричан смех... Поред зидића Ђуриноћ сћола, дуж ћросценијума, ћрошећа човек у манићилу, с ћамним наочарима; не-сћаје.*
- ЂУРА: Мишкурц, јебаћу ти тату.
- МИШКО: Извини. Ти стварно не знаш?... Ђуро, опет си изабрана за најмуљевнијег студента године... Честитам...
- Драмаћична ћишина. Келнерица доноси ћића, сћавља их на сћо. Сви очекују Ђурину реакцију...*
- ЂУРА: Нешо! Избаци ове кретене! Нешо, хелп, хелп, хелп!
- Неша доћрчава са ДВД камером у руци.*

СВА

ТРОЈИЦА: Здраво Нешо!

НЕСА: Здраво. Шта је, шта се дешава?

ЂУРА: *(Скоро да је зајлакала)*
– Нервирају ме... морончине, дебилчине, куртончине... опет су ме изабрали за најмужевнијег колегу...

НЕСА: Да. Па шта сад? Хоћеш да снимим твоју изјаву?

ЂУРА: *(Љући се, љући усне)*
– Хоћу!

НЕСА: *(Ућеривши камеру у Ђуру)*
– Добро. Почни сад...

ЂУРА: *(Нервозна, брзо жваће жваку и још брже љовори)*
– Ова ситна гованца од мојих колега која не завређују пажњу колико прдеж од врапца...

НЕСА: Чекај, ништа се не разуме. Испљуни жваку.

Ђура вади жваку из усћа и љружа је Нешу. Неша је узима, не зна шта би са њом, љрави љесћ као да ће да је баци.

ЂУРА: Немој да је бациш!

НЕСА: *(Додајући жваку Зврци)*
– Придржи мало.

Зврца узима жваку и одмах је љрђа у усћа. Са уживањем је жваће; сеири љледајући у Ђуру...

ЂУРА: Па јеси ти нормалан? Ко ти је дозволио да масираш моју жваку?!

ЗВРЦА: Ш'а фали? То ти је исто као да сам ти завалио језичину и усисавам љубавне сокове. Имаш укусну пљуцу.

ЂУРА: Пизда ти матерна! Врати ми моју жваку!
(Нешу)
– Кажи му да ми врати!

НЕСА: Зврци, врати јој жваку.

ЗВРЦА: Зашто?

НЕСА: Зато, да не бих ја почео да развијам "десницу руку", ал' на твоје лицу.

ЖИЛЕ,
МИШКО: Не дај! Не дај, ко је шиша!

Неша зајрејши њесницом.

ЗВРЦА: Јебо те, ал сте неки... На, ево ти твоја жвака...

Ђура надурено узима жваку и, на зајрејашћење свих, њрџа је у усџа. Седа, њали цигарейу...

ЂУРА: *(На њола ѓласа)*
– Нешо, молим те, не могу да их гледам.

НЕСА: *(Показујући рукама)*
– Момци, лепо је било, кратко је трајало... Не морате да платите, кућа части.

ЖИЛЕ: А сутра?

НЕСА: Сутра је сутра...

Момци ђуџке најушџају кафиџ. Ђура нервозно џуши и жваће жваку; сва се сџисла.

НЕСА: *(Ђури)*
– Идем да преуздем робу, одмах се враћам... Ти имаш све?
Одмах се враћам.

ЂУРА: Молим те.

НЕСА: Минут, два...

ЂУРА: Молим те...

Неша одлази. Ђура забацује ѓлаву ѡреко наслона сџолице, зајџвара очи, ѡуши... Тиха музика из џубокса...

Дуж ѡросценијума, нечујним кораком, ѡримиче се Ђурином сџолу човек са џамним наочарима, у манџилу – Еѓзибиционисџа... Засџаје крај зидиџа који дели Ђурин сџо од ѡросценијума, осврће се, а заџим, наѓло скаче на зидиџ, ширеџи ноѓе и манџил – ѡѡуџи шџимџа; виче "Ааааа"! Показује ужаснуџој Ђури свој уд, а ѡублици раширени манџил и раскречене ноѓе између којџх се види Ђурино лице. Ђура урличе од сџраха.

Келнерџа јури ѡрема Еѓзибиционисџи ѓађајуџи ѓа ѡаџном. Шанкер Цѓѓа скаче ѡреко шанка. Јаѓа и Даѓа машу у сџилу "баџ је сладак"... Доџрчава Неша

НЕСА: Шта радиш то, идиоте један! Манијаче!!

Еѓзибиционисџа бежи, несџаје иза кулиса. Неша јури за њим.

НЕСША: Стани! Стани педерчино! Стани, јебем ли ти бога педерског! Стани! Егзибиционисто!

Неша нестѝаје иза кулиса, само се чује претходно ѝсовање.. Јаца и Даца излазе на просценијум.

ЈАЦА: Јеб' те, баш је сладак.

ДАЦА: Суперишка од мишка.

КЕЛНЕРИЦА:(Јаци и Даци)

– Сераторке... Вас две нисте скоро штиркане?

Јаца и Даца се карикатурално згледају у стилу: "која је ово шизика"?, а затим се нервирајуће кикоћу и дошаптавају.

Келнерица подиже бачену пѝацну, чистѝи је кецељицом, одлази са сцене. Циѝа ћуѝи, зледа према месѝу куда је побезао Еѝзибиционистѝа, намешѝа пѝанијалоне враћајући пѝишѝољ за пѝјас иза леђа, одлази до шанка и мења музику – сенѝиши.

За све ово време Ђура је седела пѝоѝѝуно укочено, као шокирана... Враћа се Неша, пѝолако прилази Ђури, сѝавља јој руку на раме. Додир Нешине руке изазива код Ђуре врисак и подрхѝавање целим ѝтелом. Неша је привија уз себе...

НЕСША: Хеј, то сам ја.

ЂУРА: ... Ваљда сам и ово ја, а?

НЕСША: Хоћеш нешто, за смирење?
(Ђура одмахује злавом)
– Сок, кафу?

ЂУРА: ... Пиво.

НЕСША: (Тражећи пѝоѝледом Келнерицу обраћа се Циѝи)
– Циго, дај нам...

ЦИГА: Два пива?

НЕСША: (Ђури)
– Слушај, упамтио сам му број кола. Вечерас има да се упиша низ ногавицу.

ЦИГА: (Доносећи ѝива)
– Ладна ко змије. Да кинеш кад у'ватиш.

НЕСША: Је ли, је л' ради онај твој кљун на саобраћајкама?

ЦИГА: Ко? Мислиш Миле?

НЕСША: Да, Миле.

- ЦИГА: Треба ти. Нешто није у реду?
- НЕША: Све је у реду. Него ми треба власник "Југића", регистарски број: 414 – 528, БГ.
- ЦИГА: А, то!? Нема проблема. Имаћете име и адресу за десетак минута. Само ако је на дежурству.
- НЕША: Погледај молим те, страшно ми је важно.
- ЦИГА: За друга све. Манијак, а?
- НЕША: Да. Ово је Бранка.
- ЂУРА: Ђура. Сви ме зову Ђура.
- ЦИГА: Драго ми је. Цига.
- НЕША: *(Циџи)*
– Зови Милета, да наватамо педерчину док је врућа.
- ЦИГА: Одмах, друже.
(Одлази)
- ЂУРА: *(Неши)*
– Манијак! Он мени да показује... Сад сам у стању да га удавим, муда да му одсечем!
- НЕША: Полако. Имаћемо адресу и вечерас му не гине казна.
- ЂУРА: Треба га, бре, полити бензином и потпуно га спалити! Говнима га намазати и споља и изнутра! Пичка ли му матерна!
(Пошћуно изнервирана)
– Нема ноћас те ствари које не могу да урадим том гаду!
- НЕША: Смири се. Смислићемо нешто.
- ЂУРА: Убити дркацију!!...
(Удара се по челу)
– Зашто бре мене? Зашто увек мене!? Кој сам ја црни курац у животу згрешила па да се свака будала истреса на моју главу!?

Циџа маши слушалицом са шанка и дозива Нешу.

- ЦИГА: Нешо! За тебе је! Миле!
- НЕША: *(Ђури)*
– Е, одмах се враћам...

Неша одлази за шанк, разговара телефоном... Бура најпре седи нејомично, а затим се извлачи из столице, прелази зид, седе на њаркирани моторцикл... Сипавља слушалице вокмена на уши, нервозно моља прстиом косу... Неша се враћа, сипаје испред Буре. Она не диже главу...

- НЕША: Дрмнуло те све ово, а?
(Подигне јој главу, прстиом скида сузу са образа)
– Какве су то сузе?
- БУРА: (Скидајући слушалице)
– Ма, ништа... Ветар и прашина. Све је ветар и прашина.
- НЕША: Како ти кажеш, сине. А где су ти заштитне наочале?
- БУРА: Нема. Појела маца.
- НЕША: Набавићу ти друге... Него, знаш шта? Миле ће тек сутра да ми набави адресу манијака, па...
- БУРА: Нема везе, боли ме дупе за њега!
- НЕША: О кеј, боли те дупе. Друго сам хтео да ти кажем. Сутра возим финалну трку, мотори до 350. кубика. Па, ако хоћеш да идеш са мном?
- БУРА: (На тренућак се озари)
– Стварно ме зовеш?... Јеби га, договорила сам се за сутра са мојим моторим Родољубом, да га посетим. Пошто зна да идем на екскурзију, хоће да ме провери, и тако. То ми је једини проблем... Хоћеш да видиш шта сам купила за екскурзију?

Узима шорбу и из ње извлачи разне њакешће и замоћуљке. Гура му их под нос.

- БУРА: Секси! Секси! Где је главно?! Секси! А шта је унутра, Нешко? Гаћице, спаваћица, хаљиница. Јој, јој, јој, мала девојчица се обукла.
- НЕША: Сине, па ти к'о да идеш у јавну кућу?!
- БУРА: Много горе. Ја сама, а њих педесет, све инжињер до инжињера, јебо те.
- НЕША: Знаш шта? Ако кренеш сутра са мном на трку, одвешћу те код ћалета.
- БУРА: Па, чуј, Нешко! Ја мислим да је то много боље, него да се гурам сама по смрдљивом аутобусу, а?
(Три њакешће у шорбу)

НЕСА: Договорено, сине!
 БУРА: Ти знаш да увек важи...

Поздрављају се на карактеристичан начин укрштајући руке са ситнијим песницама.

НЕСА: Само ме потражи!
 БУРА: Тао!

Нагло граби борбу и креће.

НЕСА: Тао, сине... Еј, хтела си нешто да ми саопштиш кад си дошла!

БУРА: *(Добацује одлазећи)*
 – Вечерас! Сврати ноћас!

НЕСА: *(Више за себе)*
 – Свратићу.

Седа на мојор, њали га и њурира...

ЗАТАМЊЕЊЕ

ТРЕЋА СЛИКА – диптих

(Бура, Ана, Неша)

Ноћ. Бурина соба; прекознајљив декори студентске собе – креативни хаос и веселе боје, једина необичност је црпати сиво са "Т" лењиром и зајочетом креацијом – "Кућа снова". Соба је на сирају приватне куће и велики прозор зледа на њравњак освейљен свейлошћу из собе.

Нешио ниже, с десне сиране, одвојена великим вратима је Анина соба; типична соба средовечне уседелице склоне врачану и кућној мажији. Ту су кузле за зледање, хороскоји, њарој карше и наравно повећа сјаклена кузла – акваријум у коме се налази људска лобања и црна рибица у њравној аранжману; акваријум је просвейљен свейљком са доње сиране.

Бура њије њиво из лименки. Блесави се са слушаницама на ушима. Скаче њо соби, дрнда њо гииари и урла на неразумљивом енглеском неку реј комбинацију. Исцијене лименке је њоређала као кегле на њоду собе...

У доњој соби се појављује Ана – добро очувана и негована педесетгодишњакиња са послужавником на коме се налази ибрик са кафом, шољице и чаше са кока колом. Ана засијаје поред огледала, машинално се доирује, креће, враћа се, прсне мирис на себе и поново иде ка вратица Бурине собе. Засијаје испред вратица ослушкујући буку музике. Најпре куца, али кад схвати да то нико не чује, полако отвара вратица, улази...

У њом пренутику Тура, која окренула леђима вратица и гомили конзерви на поду, прави окрећ и шутира конзерве. Конзерве полете ка Ана...

БУРА: Зговнитак! Зговнитак у серитак! Зговнитак у последњој секунди деведесетог минута! Гооол!!!

АНА: (Избежавајући шутинути конзерве)
... Нека нова, интересантна игра?

БУРА: Зговнитак. Игра деценије, игра генерације. Зговњај да не будеш зговњан.

АНА: (Правећи се да не чује одговор)
... Скувала сам кафицу.

БУРА: Скувала си ти "кењафицу". Чујеш ли? Игра се зове "зговнитак" а ти си скувала "кењафицу" јер си кењ, кењ, кењачица!

АНА: Бранка, сто пута сам ти рекла да ја ружне речи не чујем и не разумем. Свака фина и васпитана девојка не чује и не разуме простаклуке.

БУРА: Што ти умеш да ми идеш на пичку, то није нормално.

АНА: Ју! Ју! Како можеш?

БУРА: Могу. Уопште ми није тешко да серем "простаклуке", поготово кад видим ко брине бригу о нашој будућности.

АНА: Кафа може, политика не може.

БУРА: Добро. Нећемо о политици. Али, увек има једно али, или један мали
(Чини гесет прстима)
– што девојци срећу квари... Имаш поздрав од мога родитеља Родољуба.

АНА: (Озарено)
– Стварно?

- БУРА: Јесте. Данас сам телефонисала и,
(Прелазећи на "ви")
– знате ли шта је рекао Родољуб? Рекао је да сте ви! Госпођо Ана, готово као моја друга мајка, друга мајка! И да ви, госпођо Ана треба да утичете на мене да понесем топлу одећу на екскурзију јер ја свога оца уопште не слушам, а црногорске планине, нарочито Мојковац, су хладне и влажне.
(Мојајући цигарету по зубима)
– Рекао је и да можете да га зовете телефоном кад год вам падне на памет, у пола ноћи – у пола ноћи.
- АНА: Од куд сад па тај сарказам у теби?
- БУРА: Поручује вам, да му је јако жао што није могао да дође да вас посети, јер ви сте, "госпођо Ана", пре свега једна фина дама и разумна жена...
(Брзо, на пола усана)
– И крк у буљу, смотали сте га...
(Загризе цигарету)
- АНА: (Узбуђено)
– Је л' ти стварно мислиш да је... да има неке везе између мене и твога оца?
- БУРА: Ана, ја не мислим, ја знам, он ми је све признао.
(Смрска ноћом конзерву)
- АНА: (Трзајући се на звук смрскане конзерве)
– Ти си једна злоћа која не зна шта говори... То ми је захвалност за све ове године што сам на тебе гледала као на своје дете...
(Раслаче се)
– Што сам целим срцем, и целом душом, водила рачуна о теби, као – нај рођенија мајка...
- БУРА: Плачи, плачи, мање ћеш да пишаш.
Ана испушта послужавник на сјочић, хвата се за груди и болако излази. Бура најпре одирафљује музику до даске, а затим, кад Ана зајвори враћа за собом, сјишава музику и ослушкује шта се дешава иза затворених врата...
Ана у својој соби; седа у фошељу испред акваријума са црном рибицом и загледа се у њега... Оштре прстима сузе...
Светло у Аниној соби се затамњује. Осјаје само осветљени акваријум.
На проценијум се јојављује Неша са мотором Сјаје испод прозора Бурине собе и звижди препознатљив знак...

Бура ћиџа преко собе, а онда нагло сџаје пре неџо шџо ће се џојавиџи на преозору; преџима одбројава до десетџ, удише ваздух и, као, лежерно пребацује ноџе преко рама преозора – седа на симс са конзервом џива у једној и цџаретџом у другој руци... клаџари ноџама.

БУРА: Ђао сине.
 НЕША: Здраво, шта има?
 БУРА: Пројектујем "кућу снова".
 НЕША: А, то...
 БУРА: 'О'ш пиву?
 НЕША: Ц!
 БУРА: Е јеби га. Боље да миришеш на пиву него на Версаће и Јацине гаће.
 НЕША: Немој да ме нервираш. Зашто сам ја овде?
 БУРА: Тако... Дошо си да ме водиш у живот, а? Београд бај најт, манекенке, гузуље – музуље, секс, дрога и рокен – рол...
 НЕША: Дошао сам јер си хтела нешто важно да ми кажеш. Цео дан хоћеш нешто важно да ми кажеш; секретарица је пуна твојих порука, загушила си ми мобилни...

Бура надурено ћури. Неша нервозно вади из бисаџа моџора најлон кесу и баца је ка Ђури.

НЕША: Држи! Ово је твоје.

Бура несџреџно хваџа, оџвара кесу, извлачи из ње оцеџљени комад џанџалона – ноџавица.

БУРА: Ово није моје. Шта је?
 НЕША: Ногавица.
 БУРА: Твоја? Као, поцепала се јер ти је до колена?
 НЕША: Само те гледам. Како ти сереш!
 БУРА: Добро. Чија је ово ногавица?
 НЕША: Обећао сам ти да ће да пиша низ ногавицу, пишао је.
 БУРА: Е, Манијак?
(Њуши ногавицу држећи је са два преџа)
 – Јеб' те, стварно се упиш'о. Бљах!
(Баца ногавицу на Нешу. Неша ексквира)

- НЕСА: Зашто бацаш? То је сувенир.
 БУРА: То? Знаш шта Нешко? Прошло ме, уопште ми више није важно.
 НЕСА: Како ти није важно?! Цело вече сам заједно јурећи Манијака, а теби није важно.
 (*Издире се на њу*)
 – Бранка, шта ти је важно?!
 БУРА: ... Да ли да се умијем или да се убијем...
 (*Гесћ, као да ће да скочи са прозора*)
 НЕСА: (*Изнервиран*)
 – Е, јеби га...

Обоје дуго ћуће...

- БУРА: Јесмо ли нас двоје другови, или нисмо?
 НЕСА: Па, јесмо другови, али само то и ништа више.
 БУРА: ... Знаш, ја желим нешто да ти кажем.
 НЕСА: Кажи.
 БУРА: Ја... Ја сам одлучила да се променим... Да изменим свој изглед. Нико не зна. Ја идем да изменим себе. Мислим... Срање... Баш без везе причам, је л' да?
 (*Загледа се у Нешино лице*)
 – Ма јок... Него, туцала сам се с неким безвезњаком. О Боже, што сам се без везе туцала, одвратно. И цео дан ми је без везе, и овај, грозно ми је, и онда сам морала неком да кажем, па сам се сетила тебе, па сам, ето, овај, желела то да ти кажем... Добро Нешко, ајде, идем ја... Ђао.
 НЕСА: Еј! А јел важи онај договор за сутра?
 БУРА: Који договор? А – ха! Си! Родољуб чека, тачно у 11 и 36. Строго пов, ђао...
 НЕСА: Строго пов, нећеш сад да одеш и да плачеш?
 БУРА: Нећу. Пила сам пиве. Ђао Нешо, идем да пишким!

Ђура брзо несћиаје са прозора, ирибија се уз орман и иодрхћиава...

Неша дуго зледа у иразан рам прозора, иодиже са земље ноћавицу и качи је на олук. Брзо итали моћор и одлази...

Ђура нећомично сћиоји у мраку, чека да несћиане шум моћора... Полако се иокрене, ирелази собу, качи ноћом конзерву... Засћиаје крај враћиа Анине

собе, ослушкује... Полако оивара враӣа, улази у собу љрилази Ани која седи иза акваријума са мривачком ѓлавом и црном рибицом...

ЂУРА: Ана. Извини Ана. Опрости ми, молим те. Па нисам ја хтела, бре, била сам ко пас, бре, љубоморна, морала сам нешто да ти кажем. Нешто гадно да ти кажем!

АНА: Немаш разлога да будеш љубоморна.

ЂУРА: *(Пробућка нежно љрсѝом љо акваријуму)*
– Опет си врачала за мене, а? Па ти знаш да ја не верујем у све те твоје црне рибице и глупости. Нисам, бре, ја љубоморна на тебе, то, као на локалну вештицу.

АНА: Па не разумем како си то љубоморна?! Ти знаш да твој отац и ја...

ЂУРА: *(У ѓласу се осећа као да ће да заљлаче)*
– Како, бре, Ана не схваташ? Йубоморна сам на жену у теби. Мени нису мушкарци непријатељи. Моји зликовци су жене; лепше су, успешније и гледају ме са подсмехом или сажалењем... Погледај на шта личим. Тај носати кретен од мог оца није нашао за сходно ништа, бре, друго да ми остави, да репродукује, сем тог носа. Добро ми и овде *(Раздрљи коцу.љу)*
– длаке, све на сисама нису израсле! Идем, бре, да се бацим са панчевачког моста.

АНА: Ју! помери са с места! Немој!

ЂУРА: *(Резиѓнирано)*
– На том техничком факултету, за све три године, није се нашао ни један сероња да ме поштено продрнда, да...

АНА: Па то су ти другови.

ЂУРА: Ма боли мене дупе за другарство.

АНА: Млада си, здрава си, имаш времена.

ЂУРА: Кад сам била мала, сви су говорили несрећна си, у пубертету си. Кад изађеш, све ће бити најбоље... А ја сам, Ана, веровала да ће све бити у најбољем, кад ја порастем, иако су сви на улици викали: Носоња? Носоња! А после, после порастеш, порасту ти сисе. И шта? Шта! Ископам тамо из рупе неког мангупа, шта? Па му се дам. Или, ми смо као ортаци, супер, пилуле, трава, и то... Све је, бре, Ана срање. Потпуно срање! И мушкарци су срање! Све је срање, срање, срање...

(Плаче. Ана њокушава да је зазрли)

– Бежи, исцедила си из мене оно што нико не би, са оба ока си ми у души, бежи...

АНА: Како ти оно кажеш?

(Певајући)

– Кока – кола и осмех!

ЂУРА: *(Брише надланицом сузе и смеје се)*

– Ана, ти стварно понекад умеш да сереш, мед. Мајке ми.

АНА: Трудим се.

ЂУРА: *(Убада Ану њрсџима голицајући је)*

– Ти си један геније из Кеније, да знаш! Признај! Признај, вештице! Признај да ти се свиђа мој матори! Признај!

АНА: Диван човек! Носат човек!

Голицају се до изнемоглости...

ЗАТАМЊЕЊЕ

ЧЕТВРТА СЛИКА

(Родољуб, Јосовић, Ђура, Неша)

Воћњак. Гајбице са јабукама. Исход једне јабуке, са јабуком у усџима, сџоји мајор Родољуб Ђурић; снажно, носџо, њрејлануло и униформисано сџворење. Пажљиво вади хемијску оловку из џеџа; врх оловке завлачи у корен лисџа, њриноси луџу, зазледа... Назло дрекне, исџада му јабука из усџа.

РОДОЉУБ: Јосовић! Јосовић!

ЈОСОВИЋ: *(Иза сцене)*

– Ја, господине мајоре!

РОДОЉУБ: Трком!

На сцену уиљрчава војник Јосовић – накривљена шајка, војничка кошуља пољрешино закољчана, поуна недра јабука. Како Јосовић пољрчкара по сцени пољако јабукe скакућу у његовим недрима. На сваку мајорову реч или заљовесћу Јосовић диже руку салућирајући...

ЈОСОВИЋ: Војник Јосовић, трком!

РОДОЉУБ: Немој ти мени "трком", него полети соколе кад ти се каже!

ЈОСОВИЋ: Разумем господине мајоре!

РОДОЉУБ: Шта разумеш, Јосовићу?

ЈОСОВИЋ: Разумем да полетим господине соколе, овај, мајоре!

Јосовић пољри прави пољкрећу као да ће пољећешћи, испадају му јабукe из недара.

РОДОЉУБ: Јосовићу, немој да моја рука полети! Покупи то!

ЈОСОВИЋ: Разумем, неће да полети!

Мучна пољишина. Јосовић скуљља јабукe и пољри их у заљбице... Родољуб пољако пољриноси врх хемијске оловке Јосовићевим очима. Овај се измиче пољлашећи се шиљка...

РОДОЉУБ: Шта је ово Јосовићу, овде, а?!

ЈОСОВИЋ: Не знам господине мајоре.

Родољуб му пољриноси лућу...

РОДОЉУБ: А сад, Јосовићу, шта сад видиш?!

ЈОСОВИЋ: Бубице, господине мајоре!

РОДОЉУБ: Какве бубице, Јосовићу?

ЈОСОВИЋ: Мале, зелене, бубице, господине мајоре.

РОДОЉУБ: Штеточине! Штеточине, Јосовићу!

ЈОСОВИЋ: Јесте, штеточине, господине мајоре.

РОДОЉУБ: Шта сам ја рекао?!

ЈОСОВИЋ: Господине мајоре, ви сте наредили да се свим хемијским и биолошким средствима онемогућу непријатељска жива сила да дејствује у рејону воћњака! То јест – штеточина!

РОДОЉУБ: А – ха! Па што нисте то урадили?!!

ЈОСОВИЋ: Трудимо се, господине мајоре!

РОДОЉУБ: Трудите се?

ЈОСОВИЋ: Да, господине мајоре!

РОДОЉУБ: Да се цео овај регион овде попрска! Одмах! Све!!

ЈОСОВИЋ: Разумем, господине мајоре!!

РОДОЉУБ: Јасно! Трком!

ЈОСОВИЋ: Летим, господине мајоре!

РОДОЉУБ: Марш!

Са сцене испрчава Јосовић... Чује се звук мошорцикла... Неша и Бура на мошору, улазе на сцену, сјају њих испред Родољуба. Родољуб згледа сирожо. Бура се, онако са мошора, качи њаши око враћа.

БУРА: Тата! Тата!

РОДОЉУБ: Здраво сине.

БУРА: Их бре Родољубе, колики ти је нос, не може човек поштено да те изљуби!

Љуби га са свих страна. Родољуб покушава да задржи војничко досјојанство.

РОДОЉУБ: Ма није ваљда?

БУРА: Је л' ти пораст'о бар сантиметар од прошле године?

РОДОЉУБ: Није! Није!

БУРА: Шта је?... Гледаш својим крволочним оком у ово недужно биће. Нешко, ово је мој матори родитељ, један од првих српских Мичурина. Он сања да направи јабуку као лубеницу. Ово је Нешко.

РОДОЉУБ: *(Пружајући руку, озбиљно)*
– Родољуб.

НЕША: Ја сам Неша, такође родољуб.

РОДОЉУБ: *(Бури)*
– Овај твој другар је духовит, а?

БУРА: Родољубе? Немој да си негативан.

РОДОЉУБ: А ви сте само другови?!

БУРА: Само другови, и ништа више.

РОДОЉУБ: Ја сам мислио да није нешто, овај...

НЕША: Не! Не!

Родољуб ћући процењујући искрености Нешкових речи, а зајим, дрекне из све снаге.

РОДОЉУБ: Јосовић!!!

Неша се брза шћићећи главу рукама. Бура се забавља гледајући их. На сцену ућрчава Јосовић са флићалицом у рукама и гас маском на лицу...

ЈОСОВИЋ: *(Мумла испод маске)*
– Ја! Господине мајоре!

РОДОЉУБ: Дођи овамо!

ЈОСОВИЋ: *(Скидајући маску)*
– Извол’те, господине мајоре!

РОДОЉУБ: Иди набери десет килограма, ал’ оних!

ЈОСОВИЋ: Разумем, господине мајоре! Ал’ оних!

РОДОЉУБ: Трком!

Јосовић оћрчи.

БУРА: Гуштер.

РОДОЉУБ: *(Неши)*
– Је ли, је л’ си ти служио армију?

НЕСА: Не.

РОДОЉУБ: *(Сћрого, ћоказујући му руком)*
– За мном!

НЕСА: Генерале?!

БУРА: Тата! Опет се шалиш!

РОДОЉУБ: *(Неши, ћоказујући му гесћи брсћом)*
– А, јеси вид’о?
(Бури)
– Брано, сине, треба да понесеш и топло ћебе.

БУРА: Тата, бре, не идем на фронт, идем на стручну екскурзију, на црногорско приморје.

РОДОЉУБ: Јесте, сад идеш на црногорско море, али, даће Бог, већ следеће године, кад ослободимо наше, српско приморје, ићи ћеш на српско море.

БУРА: Родољубе, теби је опет Србија преча од мене!

- РОДОЉУБ: Брано сине, ти знаш да тебе тата воли, али ово не може овако да остане. Србија мора да се призове памети...
- ЂУРА: Родољубе, молим те, не кењај... Јесмо ли се прошли пут посађали због политике и твоје тврдоглавости?
- РОДОЉУБ: Патриотизма, мојег.
- ЂУРА: И нисмо говорили три месеца.
- РОДОЉУБ: Нисмо.
- ЂУРА: Хоћеш опет да не говоримо три месеца?
- РОДОЉУБ: Нећу. Али...
- ЂУРА: Нема али.
- РОДОЉУБ: Хтео сам само да кажем за те црногорске планине, Мојковац, Дурмитор и то, како су хладне и влажне ноћу, ја сам их препешачио више пута, и мислим да би ти ћебе добро дошло.
- ЂУРА: Имам бре, 22. године, одбрану један и два положила сам са десетком. Јесам ли? Јесам! Па, ваљда ми то све даје за право да могу да се бринем о себи.
- РОДОЉУБ: Добро. У реду. Како стојиш са парама?
- ЂУРА: Шта ја знам! Дај ако хоћеш.
- РОДОЉУБ: Је л' доста двадесет хиљада?
- ЂУРА: Много је. Десет.
- РОДОЉУБ: Осамнаест.
- ЂУРА: Дванаест.
- РОДОЉУБ: Петнаест и да пљунем у шаку.
- ЂУРА: Договорено.
- Обоје љују у шаке. Родољуб са свежњем хиљадарки удара о Ђурин длан.*
- ЂУРА: Генерале, бре, много си досадан! Дођи да те изљубим.
- За Родољуба нејријатну сцену излива нежносћи прекида долазак Јосовића. Он доноси ранац љун јабука.*
- ЈОСОВИЋ: Господине мајоре, јабуке су спремне.
- РОДОЉУБ: Одлично Јосовићу!

ЈОСОВИЋ: Служим народу!
РОДОЉУБ: Јосовићу, немој да те ја подсећам у какви се приликама и ситуацијама "служи отаџбини"?! Слободан си!
ЈОСОВИЋ: Разумем!
(*Одлази*)
ЂУРА: Тата, какве су ово јабуке?
РОДОЉУБ: Одличне. Десет кила, да понесеш на екскурзију.
ЂУРА: Ти ниси нормалан. Шта да радим са десет кила јабука, да кувам пекмез?
РОДОЉУБ: Да понесеш и да поделиш са колегама.
ЂУРА: Ја то нећу да носим.
РОДОЉУБ: Понеће твој друг Неша.
НЕША: Нема проблема, генерале, то ћу ја мотором.
ЂУРА: Ти си луд.
РОДОЉУБ: Ево и ћебе.
НЕША: Може, и то ћу мотором.
ЂУРА: Обојица сте луди!

Ђура нагло одлази.

РОДОЉУБ: Стани! Где ћеш?
ЂУРА: Идем да се издувам, не могу да вас гледам.
РОДОЉУБ: Бранкице!...
(*Неши*)
– Деца. Тврдоглава је. На мене.

Улеће Јосовић.

ЈОСОВИЋ: Господине Мајоре, позвол'те да се обратим!
РОДОЉУБ: Кажи.
ЈОСОВИЋ: Пуковник Пржибаба сазвао хитан састанак команде.
РОДОЉУБ: Одмах?
ЈОСОВИЋ: Одмах.
РОДОЉУБ: Иди и реци да одмах долазим.

ЈОСОВИЋ: Разумем!
(Одлази)

РОДОЉУБ: Субординација. Послушност пре свега. Ви можете да останете овде. Одморите се мало, спремио сам вам у оном сандуку, кока колу, пиво, и војничку клопу... Уживајте децо. Нешо, ти ми одговараш за њу. Кажи јој да ћу доћи да је испратим. Немој да јој кажеш, нека то буде изненађење.

НЕША: Мислим да ће да се изненади.

РОДОЉУБ: Није лако трпети родитеље. Здраво.

НЕША: Здраво.

Обојица, њомало збуњени, час њружају руку за њоздрав, час је дижу за војнички њоздрав – салутирање. Најокон синхроно њружају један другоме руку... Мајор одлази...

ЂУРА: (Долазећи)
– Је л' отишао?

НЕША: Отишао, и оставио ти ово.

Додаје јој ранац са јабукама. Ђура ћуиће одмерава ранац, окреће га, расића јабуке шутирајући их... Неша диже две јабуке. Једну баца Ђури.

НЕША: Држи и смири се!

ЂУРА: Адаме... је л' ми сад лично на прави јебачки пар, је л' да? Адам и Ева, пашће шева, а?

Ђура загризе јабуку. Неша не одговара одмах, њолако жваће одгризак комад јабуке.

НЕША: Знаш, кад те овако слушам како кевћеш, неки пут ми се чини да си преврнула све што носи панталоне... А кад те овако погледам,
(Сивавља ѡрсје на уши)
– кад те погледам без тона, онда ми изгледаш као права мала лажљивица.

ЂУРА: Па, ти си изгледа постао видовит... Откуд знаш да сам јунфер?

НЕША: Ти ме зезаш?!

ЂУРА: А ти навали па провери.

НЕСА: ... Слушај, пре него што, навалим, хтео бих да ти кажем нешто озбиљно.

Неша крене полако рукама ка њеним раменима. Бура га нежно удара по њим.

БУРА: Знаш, бре, колику рибу имам? Огромну!

НЕСА: Је л' да? Е па ја имам исти толики...

БУРА: Знала сам да ћеш да се упецаш идиоте, да лупаш глупости одмах. Ајмо бре кући!

НЕСА: Стварно хоћу да ти кажем нешто озбиљно.

БУРА: Ненаде, не треба мени туцање из милосрђа.

НЕСА: Не разумем.

БУРА: Боље што не разумеш. Бар ћемо остати другови. Најбољи другови.

Бура нагло скаче заузимајући карате позу; одради једну катку према Неша и њим.

БУРА: *(Изговара српске речи као да су јапанске, брзо)*
– Пица којама, ки – та ко салама!!!

Неша најпре усукне, а затим урла на њу покушавајући да је ухвати.

НЕСА: Бранка!

БУРА: *(Бранећи се)*
– Ша, шта ти је?!

НЕСА: Бранка!!

БУРА: Нешо, шта ти је? Пусте ме.

НЕСА: Бранка!

БУРА: Пустите ме! Ми смо само другови и ништа више.
(Одвргне се)

НЕСА: Чекај, бре, носата! Је л' ти знаш уопште шта хоћеш?

БУРА: Носата, а?
(Почиње да га удара по грудима, лицу; глас јој је као да њаче)
– Шта тебе брига за мој нос! А? Шта је, бре, лештино једна! Имаш мотор, а?
(Јуре се око мотора)
– Отац ти купио мотор, отац ти купио кафић, отац ти наместио рибе!

НЕСА: *(Обуздавајући јој руке)*
– Какве рибе! Какве рибе! Какве рибе!! Које рибе?...

БУРА: Оне две из бутика... *(Са њола ѓласа)*
– Сека Јаца, сека Даца, попиле по сто кураца.

НЕСА: Те рибе немају везе са животом!

БУРА: Немам ни ја никакве везе са твојим животом, будало једна!

НЕСА: Бранка! Бранка! Погледај ме! Слушај, Бранка... Потпуно ми је јасно зашто овако причаш и јасно ми је шта хоћеш, и јасно ми је да то нема везе, бре! И јасно ми је зашто лажеш!... И јасно ми је да причаш овако, зато што немаш кеву.

БУРА: Кеву, а? Будало једна! Ѓале нек' ти купи кеву!!

Бура њојћуно њобесни. Најјре шујира Нешу, ња мојор, ња обара мојор, а зајшм ојрчи њлачући... Неша диже мојор, њали ѓа; јури је мојором...

НЕСА: Чекај, бре Бранка! Бранка, Бранка, чекај!... Ѓуро!! Чекај!!!
Нешају иза сцене.

ЗАТАМЊЕЊЕ

ПЕТА СЛИКА – диптих

(Ана, Родољуб, Ѓура, Зврца, Мишко, Жиле,
Цига, Келнерица, Јаца, Даца, Неша)

У једном уђлу сцене, на њлајформе, као чардак ни на небу ни на земљи, освешљен рефлектором, види се део Анине кухиње; висећи елементи, судојера, сјо. За сјолом, нагнуће ѓлаве изнад шерје са у куваном камлицом, седи Родољуб. Изнад њега сјоји Ана; љребацује љешир љреко Родољубовоѓ ѓемена и шерје, маше рукама као да баје... Исјод љешира дојшу налејши кијања.

АНА: Прст! Ставите прст!

РОДОЉУБ: Чекаааа – ћиха! Чекајте да га ставиим – м – м – м – ћиха!

АНА: Пара камомиле је јако добра, јако добра ствар. Само снажно удахните... Јако! Јако! Само јако...

Родољуб снажно удише. Наилази нови њалас кијања, мно̀о јачи од њреј-ходно̀. Искихани ваздух расѝришује врелу камомилу... Исѝод њешкира се њојављује ошурено, зајѝурено, носѝо лице које без њресѝанка кише.

АНА: Господе, ви сте се ошурили! Јој! Ево, ладна облога!

Ана њанично узима њешкир, њребацујући ѓа онако врело̀ из једне руке у дру̀у, ѝушѝа воду у судоѝери и кваси њешкир; Брзо набацује влажни њешкир њреко Родољубово̀ лица.

АНА: Ево, стиже 'ладан пешкирић! Одмах! Ју, ју! Тако, тако господине Родољубе!

РОДОЉУБ: Сад већ лакше дишем.

АНА: Успело је!

РОДОЉУБ: Одлично. Ја знам да ценим женску руку.

АНА: То је једна ситница, најобичнија ситница.

РОДОЉУБ: Иако нисам у униформи, али бих желео да ми предате рапорт, званично... Бранка – шта, где, кад, како и зашто!

АНА: Знате, Бранка је јако опседнута том екскурзијом. Мислим да ће то за њу јако – много да значи.

РОДОЉУБ: У ком смислу?

АНА: Па, мислим у смислу... жена – мушкарац.

РОДОЉУБ: А – ха. Мислите да ту може да дође до, неког, конкрет-ног?...
(Гесѝ њрсѝима за "конѝакѝ")

АНА: Да.

РОДОЉУБ: Контактa?

АНА: Не. Мислим, овај, да се учврсти другарство, да се продуби пријатељство, да се шири братство и јединство – сад то јединство више не важи, да упозна неког новог у Републици Српској, у Црној Гори.

РОДОЉУБ: Треба се дружити! Тачно, тачно!

АНА: Тачно.

- РОДОЉУБ: Госпођо Ана, ја бих желео да се ви нађете Бранки при руци.
(*Хваћа Ана за руку*)
То вас моли један забринути отац.
- АНА: Не треба да ме молите!
- РОДОЉУБ: Ви знате да је моја Бранка расла без мајке.
- АНА: Ни бриге немајте! Ви знате да ја од почетка, када сам вас угледала и упознала, нисам имала са Бранкицом однос као газдарица, већ као права мајка. Верујте ми, као права мајка
(*Сивља руку на срце*)
– откад се Бранка спрема на тај пут, мене овде...
(*Сивља Родољубову руку на своје груди*)
– овде... тако нешто притиска.
- РОДОЉУБ: (*Покушавајући да извуче руку*)
– Она је већ одрасла девојка!
- АНА: Верујте, тако ми је... јао, осећам се слабо, Родољубе!
(*Пошћуно се пријичја уз Родољуба*)
- РОДОЉУБ: (*Забавља се као да је нешто чуо*)
– Изгледа да је неко на вратима!
- АНА: То крчи вода у цевима, крчи... верујте, данас је тако тешко, наћи човека у кога се можеш поуздати... Човека, мушкарца... а ви сте, Родољубе, то.

Родољуб, прејављен Аниним емоцијама, само што није јао у њих... Све прекида нагло Бурино пријичјање, искашљавање, прескање вратима и ујад у кухињу.

- АНА И (*Зајечени, у глас*)
- РОДОЉУБ: – Добро вече, Бранкице!
- БУРА: Носати створе, казуј, откуд ти овде – ин флагранти?!
- АНА: (*Као за себе*)
– Јао, мени није добро.
- РОДОЉУБ: Брано, душо... Твој тата је био забринут. Растали смо се, како смо се растали. А када сам видео да си и јабуке заборавила, онда, онда ми је, поврх свега избила и алергија... Ево, госпођа Ана је покушала да паром, овом...
- АНА: Камомиле.

РОДОЉУБ: Јесте, камомиле, успела је да прекине кијање. Знаш да су моје јабуке нападе оне, биљне ваши. Па сам ја набавио специјалан прашак и флитаљке против њих. Како сам, пуф – пуф, почео да их прскам, добио сам напад кијања и онда, онда сааааа – а – а – ап – ћиха!!!

Родољуб добија напад кијања. Кијање се понавља у налетима. Није у стању ништа да каже.

ЂУРА: Вашко официрска! Знам ја, све си ти ово смислио, само да ми напакостиш!

Родољуб покушава да нешто каже, али га у томе спречавају налети кијања...

Светлости се полако гаси остављајући у њима простор кухиње.

Истовремено се осветљава шири простор – Кафић "Неша". Сунчан дан. За шанком Циџа, служи саста Келнерица. Повремено пројече Јаца и Даца, блесавећи се.

У бајти кафића момци и понека девојка. Ђускају на "хит" и певају. У тој веселој зони, наоружаној, шеширима, кайама, лоптама, термосима и свим оним неизбежним реквизитима екскурзије, разазнајемо Жилећа, Мишка и Зврцу.

ЗВРЦА: Брате, грдосију своју сечем ако Ђура не дође на екскурзију.

ЖИЛЕ: Је л' грицкалицом за нокте?

МИШКО: Не! Превелика је за тако прецизан рад.

ЗВРЦА: Значи, плување, врећање, а?

ЖИЛЕ: *(Мишку)*

– Нећу имена да помињем, брате, али, један од присутних је на првој година студија купио књигу "Мој микро", не знајући да се то односи на компјутере.

Жиле и Мишко падају у хистеричан смех. Зврца се узбуљио, зледа преко њих, пакује "Полијикин забавник" у торбу, засјаје узледавши нешто у даљини.

ЗВРЦА: Ено Ђуре!

ЖИЛЕ: Брате, изгледа да је прати неки швалер!

ЗВРЦА: Ма какав швалер! Видиш како је носат, мора да је ћале...

МИШКО: Јебо те! Да се скембамо, можда хоће да нас бије...

Повлаче се у дубину сцене.

Дуж њросценијума, наилазе Ђура и Родољуб. Ђура ља шера од себе он је ѡраиши носећи ранац са јабукама.

- ЂУРА: Немој да ме брукаш, бежи од мене! Иди кући!
- РОДОЉУБ: Слушај, сине, да ти кажем: Знаш да морам да идем код специјалисте због овог мог кијања и девијације у носу.
- ЂУРА: Добро, бре, али бежи од мене. Кога још уопште прате родитељи овде?
- РОДОЉУБ: Али ја тебе волим, сине.
- ЂУРА: *(Гурајући Родољуба са сцене)*
– Родољубе, волим и ја тебе, али је време да твоја носина нестане са ове сцене. Хоћеш тотално да ме избрукаш! Као да сам ја мала дебилка коју морају да прате...
- РОДОЉУБ: Сине, тата брине зато што је тата... И опет си заборавила јабукe.
- ЂУРА: Дај јабукe и ајд здраво!
- РОДОЉУБ: Здраво...
(Одлазећи изгѳуран)
– И јабукe су здраве! Сваки дан по једну...
- ЂУРА: Уф, како ме овај човек гуши...

Ђура дошрчава до Зврце, Мишка и Жилеиша.

- ЂУРА: А, јесте видели?
- ЗВРЦА: Сестро, откуда ти овде?! Јеси се предомислила? Хе – хе, Ђуро, а оно ти је "дечко"?

Сва ѡројица се крeвeље до бола на реч "дечко".

- ЂУРА: Ма какав дечко! Фолирам неког маторца.
- МИШКО: Шта је? Татица дошао да те испрати, је ли?
- ЂУРА: Ма једи говна. Прогања ме матори, кеве ми. Ајд, машите му, живота ти. Машите му, педерчине!
- РОДОЉУБ: *(Из даљине, иза сцене)*
– Бранка, пиши! Јави се Ани, она ће да ти каже где сам!
- ЗВРЦА: Ко ти је па овај?
- ЂУРА: Спонзор, брате! Ловани ме. Узела сам од њега кешину за екскурзију. А на првом ћошку, ко ме чека?... Јебач на коњу. Све је сређено. Један плаћа, други јебе. Шта је, шта сте

зинули! Опа! Иде Ђура да пишки, ако сврати онај на коњу, мотору, кажите му да сачека... пиш, пиш, па у Ниш...

Ђура оћрчи ка клозећу... Чује се бука моћора.

ЗВРЦА: Како сере, ко камила.

ЖИЛЕ: Брате, признај, заћорио си се у Ђуру.

МИШКО: Јесте. Знам ја.

ЗВРЦА: *(Завирујући у Ђурин осћављени ранац)*
– Јабуке, јабуке, јабуке... Пиш, пиш, па у Ниш.

Улеће Неша на моћору... Из клозећиа исћрчава Ђура, закойчава фармерке.

ЂУРА: Не дркељиши по мом ранцу!

ЗВРЦА: Просуле се јабуке, па их враћам!

ЂУРА: Немој да ти ја проспем мозак! Саме од себе се просуле, а?

МИШКО: Еј! Трубе из аутобуса! Каснимо.

Чује се сирена аућобуса. Зврца, Мишко и Жиле скућљају ћрћљаћ... Ђура их мирно ћледа, жваће јабуку и ћери се.

ЗВРЦА: Еј, стварно не идеш на екс?

ЂУРА: *(Бацајући се иза Неше на моћор)*
– Ђао, педери! Педерћине!

Док ови одлазе у ћравицу аућобуске сирене, Ђура навалила демонсћраћивно да ћуби Нешу.

НЕША: Шта ти је бре? Шта ти је?!

ЂУРА: Ђао педери!... Еј, знаш шта? Тол'ко сам се усрала да л' ћеш да доћеш на време, па ми уопште није гадно да те ћубим. Баш си друг, мајке ми!

НЕША: Знам.

ЂУРА: Мој матори родитељ се појавио, као вампир. А ја се договорила са једним мојим туцаћем да идемо на Златибор, баш ми је било фрка.

НЕША: А – ха, да... Је л' могу ја нешто да ти помогнем?...

ЂУРА: Стварно си друг. Звекни ме мотором до... јебача. Си?

НЕША: Си...

Обоје дижу руке са с̄ииснӯиом̄ ӣесницом̄. Тренӯиак̄ ӣишине...

НЕСА: Да свратим и ја на ту планину?

БУРА: ... Немој.

ОБОЈЕ: *(Крикну у ист̄ио време)*
– Аааа!!!

Укр̄с̄ӣе руке̄ ӣо̄ӣвр̄ђӯјӯћӣ до̄з̄овор. Зарула̄ мо̄ӣор. Нес̄ӣа̄ју са̄ сцене...

ЗАТАМЊЕЊЕ

ШЕСТА СЛИКА – триптих

(Бура, Дајч, Пија, Деки, Таса, Цица, Родољуб)

Сцена је у мраку. Просценијум, акцен̄ӣовано̄ сно̄ӣом̄ рефлек̄ӣора: На хируршким колицима лежи Бура покривена зеленкастим чаршавом. У осветљени круг улази доктор Дајч са маском преко лица држећи у руци ишпиц са иџлом... Бура се махинално одмиче од иџле...

ДАЈЧ: *(Кроз маску)*
– Ви сте Бурић Бранка?

БУРА: Да. А ти?

ДАЈЧ: *(Скидајући маску са ус̄ӣа)*
– Што јес, јес, ја сам доктор сисотрес.

БУРА: Е, нема љутиш.

ДАЈЧ: Нема. Подигните руку, мали боц и све ће бити, у реду.

БУРА: *(Завлачећи се дубље под чаршав)*
– Јао, колика је!

ДАЈЧ: Шта се завлачиш под чаршав? Није зима.
(Наџло скида чаршав са Буре)
– Опа!

Бура се с̄ӣисла̄ ӣод̄ чаршавом, у једној руци држи јабучицу, нуди је доктору. Поред ње, на колицима, још ӣе̄ӣ – шес̄ӣ јабука.

БУРА: Хоћеш јабучицу?

ДАЈЧ: Ајде?!

БУРА: Узми јабучицу.
ДАЈЧ: Зашто се нисте скинули?!
БУРА: Јабучицу?
ДАЈЧ: *(Грипајући јабуку у недра)*
– Сестро! Сестро Пија! Зашто пацијент није припремљен
за операцију?! Сестро Пија!!

Ушрчава Пија.

ДАЈЧ: *(Бесно)*
– Шта сте радили до сада?
ПИЈА: Али, докторе Дајч, ја сам јој рекла да скине све са себе.
ДАЈЧ: А зашто није?
ПИЈА: Ево, сад ћу ја. Девојко, будите љубазни и скините све са себе.
БУРА: Па што да скидам? Нећу да оперишем стомак, хоћу само да оперишем нос.
ПИЈА: Али, такав је пропис.
ДАЈЧ: Сестро Пија, ви не извршавате савесно своје радне обавезе!
Скините јој то... Цела екипа само чека на вас! Јебем ти ма-
тер.
ПИЈА: *(Помажући Бури да се скине)*
– Ајде, пожурите, забога!
БУРА: Па добро, готово је... Гаће нећу да скидам!
ПИЈА: *(Очајна)*
– Шта да радим са овим јабукама?
ДАЈЧ: Добро, добро, поједите их.
ПИЈА: А гаће?
ДАЈЧ: Пустите је, касније ћемо...
(Енергично Бури)
– Ајде, дајте леву руку, олабавите је, тако...
*(На додир игле на мишицу Бура забављена ногама и ис-
пуштајући тихи крик)*
... Тако, биће у реду.
БУРА: Ааа, нећу да скинем гаће!

Гура докџору у руке ѓреосџале јабуке. Овај их баца иза себе и, изнервиран, виче:

ДАЈЧ: Сад ћеш да ми правиш питање ту од, гаћа! Због једног носа! Ја могу три, четири, пет носева, ако хоћеш... кад хоћеш да направим!

Хваџа колица креће енерџично да их окреће у круџ, а заџим да их џура у мрак...

ДАЈЧ: Готово је!

ЂУРА: Докторе, направите ми леп нос.

ДАЈЧ: Хоћеш неку музику?

ЂУРА: Хоћу. Сексписсссс...
(Губи свесџи)

ДАЈЧ: (Кроз зубе, ѓреџећи)
– Сестро Пија! Јеб...
(Разнежено)
– музику...

Несџају у мраку... Музика... Гаси се сноџ свейлосџи који је освейлвао круџ у коме се одџравала ова сцена. Полако се освейлва ѓросџор целе сцене...

Са леве сџране сцене: соба за дневни боравак и ѓушење, са џерасом ка ѓублици. Са десне сџране сцене: болесничка соба са два кревеџа. Између соба је дуџачак ходник са више враџа: ѓревијалиџиџе, сесџиринска соба, враџа ѓоѓречноџ ходника...

У соби за дневни боравак се налазе: зидни џелефон на карџицу, умиваоник, ѓљуваонице, ѓейеларе, корџе за оџџаџке, дуџачки сџо, саксије са неизбежним фикусом и ѓалмицама, болесничка колица... Чује се џуџуџање џолубова.

Деки и Таса у дневном боравку. Деки седи у инвалидским колицима, џурира их у круџ не исџуџџајући уџаљену циџарейу из зуба; на себи има болничку џицаму, мреџицу завој на џлави и бради. Таса има шарени озрџач, берейку и завој ѓреко носа; урољаним "Полиџикиним забавником" маше ѓоказујући неџџо ка ѓублици...

ТАСА: (Шџџећи кроз нос)
– Гледај овог лепезана! Види! Види како јуриша на женске!
Сад ће поново! Шта сам ти рекао!

ДЕКИ: Ма немој да се дереш, бре! Олади трубу!
(Шџџџне џа за нос)
– Видиш да си поплашио голубове!

- ТАСА: Шта, шта хоћеш тиме да кажеш?
 ДЕКИ: Еј, само немој да се узбуђујеш. Много шиштиш кад си узбуђен.
 ТАСА: Па не узбуђујем се... Е...

Таса зинуо као сом гледајући у Буру која долази из дубине ходника.

Бура има на себи кућну хаљину – њењоар. Иде звиждукајући и шуштирајући неки замисљени предмет; при сваком шушу севају јој голе бушине.

Таса вуче Декија за мрежицу на глави...

- ТАСА: Види ону малу!
 ДЕКИ: Па није баш мала.
 ТАСА: Оперисала сурлу.
 ДЕКИ: Види како има дугачке ноге! Ово су најдуже ноге у болници, а?
 ТАСА: Може ђи – ђи да скаче.
 ДЕКИ: Тасо, мало мушки хода.
 ТАСА: Ма иди, то је једна од оних извиканих и размажених гузуља – музуља. Носи своју спаваћицу! Гади се од ових болничких.
 ДЕКИ: Видим. Такве ја волим.
 БУРА: Је л' има неко цигарету?
 ДЕКИ: Имам.
 БУРА: Може мали греб?
 ДЕКИ: Може.
 БУРА: Остала сам ових дана без дувана, али сутра ће мојој ци- мерки фрајер да донесе пљуге, па ћу ја да вам вратим, сигурно.
 ДЕКИ: Послужи се...

Пружа јој кућицу. Она узима једну цигарету; маши њоме. Деки ујорно покушава да улови иренушак када ће јој пријалиши цигарету...

- БУРА: Хвала. Ја сам Бура. Уствари ја са, Бурић Бранка, сада Бранка.
 ДЕКИ: Звали су те Бура?

- БУРА: Да. Али сада, после овога
(Показује на нос у завојима)
– сам Бранка.
- ДЕКИ: Ја сам Дејан, Деки. Ово је Таса.
- БУРА: Ха! Њега већ знам. А и ти си ми нешто познат... Мистер
Твентифајф?
- ТАСА: (Гурајући јој руку њед нос)
– Таса.

*Ђура га благо удара њо руци, Деки користи њај њренуѡак да јој ѡриѡали
цигареѡу. Пламен ѡлинског уѡљача је дуљачак.*

- БУРА: Пази да ми не опрљаш косу!
- ТАСА: А и бркове.
- БУРА: Е, јеби га.

Тренуѡак нелагодне ѡишине...

- ДЕКИ: Тасо, ти сад идеш у превијалиште? Јави ако ме траже.
- ТАСА: Увек када је најлепше ја морам да идем.
- ДЕКИ: Добро, хоћеш да ја идем а ти да останеш да причаш са
девојком, а?
- ТАСА: Немој, идем ја.
- ДЕКИ: Купи Збавник.
- ТАСА: Хоћу, и Хогара.
- ДЕКИ: И Хогара.

*Таса одлази. Ђура седа на клуѡу увлачећи дим из цигареѡе. Деки се као
замислио седајући ѡред ње... а заѡим лежерно набацио руку ѡреко Ђури-
ног колена.*

- ДЕКИ: Ђуро, морам да ти објасним. Знаш... код нас влада један
чудан обичај: Кад ти се неко свиђа, а ти га зезај, мислим
то...
- БУРА: Да. И чланови племена са Нове Гвинеје, они исто ТО, кад
им се свиђа нека њихова саплеменуша, све је овако
(Показује на Декију)
– гуркају, шутирају, боцкају, уједају!

На реч "уједају" Деки се одмакне ѡлашећи се да не буде и уједен.

- ДЕКИ: Види мала: Кад боље размислим, једна класична љубавна изјава изазива толико смеха да ми дође да цео живот ћутим и жене, само овако, вучем за руку.
- ЂУРА: Не мислиш да смо изабрали мало блесаву тему за разговор? Боже...
(*Геси као да је оџријач љуши*)
- ДЕКИ: Не мислим. Знаш, једино шта би могао да те питам, шта си то оперисала?
- ЂУРА: Е, јеби га. Па, боља је прва тема.
- ДЕКИ: А да причамо о сексу?
- ЂУРА: Боже, што сам данас нешто нервозна! Све се, овако
(*Маше оџријачем*)
– знојим. Нешто ме глава боли...
- ДЕКИ: Да ћутимо о сексу?
- ЂУРА: О, ја о тим стварима уопште не ћутим!
- ДЕКИ: Ја ћу да ћутим, а ти причај о сексу.
- ЂУРА: Што си досадан!
- ДЕКИ: Не бих рекао. Ја сам упоран.
- ЂУРА: У, што ме глава боли!

На ѓрозору болничке собе ѓјављује се Цица; виче и маше рукама.

- ЦИЦА: Бранка! Бранка!
- ЂУРА: Шта се дереш!
- ЦИЦА: Траже те у превијалишту, хитно!
- ЂУРА: Па кажи да ћу одмах да дођем! Кажи да сам у клозету!
- ЦИЦА: Добро! Како ти кажеш! Значи, кењаш!!
- ЂУРА: Да, Кењам!
(*Декију*)
– Појешће пичку од љубоморе.
- ЦИЦА: И то ћу да му кажем, па ћу ти причати какво је лице направио!

Цица нестѓје са ѓрозора.

- ЂУРА: Ма ко их шиша! К’о да ја сад морам да трчим чим ме они зову. Је л’ тако?

- ДЕКИ: Апсолутно. Више ценим блејиг – блејање него активност, само, знаш, доктор боље превија од сестре, мање боли.
- ЂУРА: Кад је блејиг нек је блејиг: Деки, имам једну молбу за тебе.
- ДЕКИ: Кажи.
- ЂУРА: Знаш, моја цимерка је страшно брбљива и она би ме потпуно продала. А ја бих хтела да изведем једну ствар са телефоном...
- ДЕКИ: Ту сам.
- ЂУРА: Па, знаш... Али морао би да, да ћутиш. Ако си спреман на доживотно ћутање?
- ДЕКИ: Ћутаћу. И онако целог живота ћутим.

Поново се појављује Цицина љава.

- ЦИЦА: Бранка! Бранка! Брзо! Доктор је грозно љут!
- ЂУРА: Ево сад ћу, "Цицо"! Одмах долазим, одмах!
- ЦИЦА: 'Ајде!
- ЂУРА: Дејане?
- ДЕКИ: Молим.
- ЂУРА: Ето. Видимо се. Онда, вечерас?
- ДЕКИ: Важи.
- ЂУРА: Само ћути. Немој ником да кажеш, молим те, молим те!
- ДЕКИ: Ћутаћу.
- ЂУРА: Ајде ћао!
- ДЕКИ: Ћао!

Последње "ћао" се меша са салвама кијања. Из дубине ходника се промаља хороскопска фигура Родољуба. На себи има огрџач и на носу мали подвез.

Ђура се прикрива окрећући леђа.

- ЂУРА: Како изгледа овај што слини и кија?
- ДЕКИ: Носато, надркано. Што?

Ђура се њакође намеиња. Сњавља ња скида вокмен са ушију, гледа њрема Цици. Најаад и њроговори.

ЂУРА: Је л' се ти сад љутиш, Цицо?
 ЦИЦА: Не. Само не дозвољавам да ме вређаш.
 ЂУРА: Ја сам, бре, нешто Цицо нервозна и...
 ЦИЦА: Ти си се, изгледа, посвађала са целим светом.
 ЂУРА: Откуд ти то сад, Цицо?
 ЦИЦА: Па, прошло је већ пет дана од операције... А теби још нико није дошао у посету.
 ЂУРА: То!? Па је л' сам ти рекла... Сви они моји, сви су они у Лондону.
 ЦИЦА: А тетке? Тече? Друг... момак?
 ЂУРА: Ма све сам ја то, овако
 (Гест њруком)
 – растерала. Све живо.
 ЦИЦА: Немој да лажеш. Знам ја добро кад је некеме тешко.
 ЂУРА: *(Гађа јабукама Цицу)*
 – Шта ти знаш, бре?!
 ЦИЦА: Ти си, изгледа, нешто гадно забрљала?
Обе заћује. Лагано зајамњење...

СЕДМА СЛИКА – диптих

(Ђура, Деки, Дајч, Пија, Родољуб, Цица)

Сцена је истиа као и у њредходној слици.

Вече. Ходник. Пројрче сесѡра Пија и др Дајч. Она бежи, он за њом, ииѡија је за задњицу. Улећу у собу за дежурне сесѡре. Зајварају се враија за њима.

Кроз ходник се шуњају Ђура и Деки. Долазе до дневног боравка и ѡтелефона на зиду. Преко ѡуѡија њих се види ѡразна соба ѡревијалииѡија и ѡтелефон на сѡолу...

ЂУРА: Тихо. Јеси ли понео касетофон?... Пази сад. Ја телефонирам, ти пушташ музику.

- ДЕКИ: Који ће ти, бре, све то?
- ЂУРА: Види, мој отац је неки јако конзервативан. Он не зна да сам ја овде. Он мисли да сам ја на екскурзији, на мору.
- ДЕКИ: Онај носати је твој ћале?
- ЂУРА: Па да! О, не, Деки! Он је мој очух. Али ако он мене откуца мојој мами, ја сам га потпуно угасила, потпуно.
- ДЕКИ: Чекај, је л' ти мене зезаш?
- ЂУРА: Ма, не, Деки! Деки, пази, имам идеју: Сипаћемо воду у лавабо, а ти ћеш онда да бућкаш рукама, па ће све да изгледа као да смо ми на мору... Је л' важи?
- ДЕКИ: Важи... Само нема чеп.
- ЂУРА: Какав чеп?
- ДЕКИ: Чеп за лавабо, чеп који не пропушта воду.
- ЂУРА: Скидај чарапу.
- ДЕКИ: Е? Зашто?
- ЂУРА: Хоћеш гаће?
- ДЕКИ: Па, ако ти...
(Покрећи као да ће скинути гаће)
- ЂУРА: (Ударајући за њо руци)
– Кретену, скини чарапу и запуши лавабо!
- ДЕКИ: Добро...
- ЂУРА: Знаш ли шта је најважније?
- ДЕКИ: (Скидајући чарапу)
– Кажи.
- ЂУРА: Да урадимо ону кокошку да га дозове на телефон.
- ДЕКИ: Коју кокошку?
- ЂУРА: Сисотрес. Јел пуниш воду?
- ДЕКИ: Пуним. Како ћемо ако Сисотрес крене овамо? А шта ћу ја онда да радим?
- ЂУРА: Ђути! И сарађуј. То је за добробит целокупне галаксије... Шта ћу са гласом, Деки? Препознаће га Сисотрес.
(Деки је ситиска једном руком за врат)
– Добро је, сад кркъам ко Тирке...

Ђура је ујраво окренула последњи број на бројчанику. Телефон у превијалишћу почиње ујорно да звони. Чини нам се све гласније и гласније... Конечно, из сесиринске собе се јромаља Пија, засјајаје на вратиима навлачећи заће, нервозно улеће у превијалишће, диже слушалицу и бесно викне:

- ПИЈА: Да! Сестра Пија на телефону!
- ЂУРА: Примаријус Гроздановић из Ургентног, да примаријус. Је л' код вас онај пацијент Ђурић Родољуб?
- ПИЈА: *(Зацвркуће)*
– Да, господине примаријусе Гроздановић.
- ЂУРА: Замолио бих вас за једну услугу.
- ПИЈА: На услузи примаријусе.
- ЂУРА: Сестро Пија, да ли би сте га позвали на телефон, одужићу вам се.
- ПИЈА: *(Цвркуће из све снаге према вратиима из којих је изашла)*
– За вас све, примаријусе! За вас све!

Нагло се отворе поменућа вратија, јромаља се глава др Дајча.

- ДАЈЧ: *(Преићећи јрсјом Пији)*
– Јебаћу ти мајку за то цвркутање!

Пија одњише куковима у бочни ходник. Дајч с јреском зајвара вратија... Долазе Родољуб и Пија. Пија му јоказује руком на телефон у превијалишћу; и, пре неџо шјјо је шјјја усјела да одговори, јромоли се кроз она вратија Дајчова рука увлачећи је нагло... Родољуб, сав збуњен, јолако диже слушалицу...

- ЂУРА: *(Гласним шајјјом)*
– Пази, пази, Деки, почиње. Молим те погледај, Сисотрес ако се појави. Повремено погледај.
- РОДОЉУБ: Ало! Ко је тамо?
- ЂУРА: Хало, тата! Тата! Где си, тата?
- РОДОЉУБ: Бранка, сине, ти си?
- ЂУРА: Од Ане сам сазнала за твоју операцију.
- РОДОЉУБ: Не брини ништа, за два дана излазим из болнице.
- ЂУРА: Шта ти је?
- РОДОЉУБ: Ништа, само мала интервенција због алергије.

- БУРА: Тата, слушај ме пажљиво, еј! Имам мало времена за разговор. Знаш, једва сам добила везу. Кад се веза прекине и ја ћу одмах да прекинем, нећу поново да те зовем, буди кра-так, како си?
(Поклања руком микрофон, обраћа се Декију)
– Ајде брзо! Бућкај воду, бућкај воду!...
(Деки бућка)
... Тата!
- РОДОЉУБ: Брано, сине...
- БУРА: Хало, слушај...
(Окреће слушалицу ка касетофону и бућкању воде)
– Овде је дивно! Море је фантастично! Музика је страшна. Тата, иза мене тераса, све млади људи! Они плешу, ја плешем са њима, фантастично!
- Родољубу се чини као да звуци и глас долазе из непосредне околине, ослушкује, не верује сам себи, пријатиска слушалицу на уво.*
- РОДОЉУБ: Чујем! Чујем!
- БУРА: Молим?!
- РОДОЉУБ: Мора да су велики таласи?
- БУРА: Таласи? Ноћ је, дува југо, велики су таласи, много су велики таласи.
- РОДОЉУБ: Брано, сине, немој да се купаш кад су велики таласи. Па много уњкаш, брате, назебла си. Нећеш да признаш.
- БУРА: Ко бре уњка? А теби што је нос пун слина па то чујем чак овде.
- РОДОЉУБ: Не, не, то је алергија на полен!
- БУРА: Ма, кад дођем кући, има да те истучем што се ниси чувао! Срам те било! Нашо мене да прекореваш!
- РОДОЉУБ: Еј, какве су јабуке?
- БУРА: Јабуке? Јабуке су отишле свих пет кила.
(Декију)
– Утишај мало...
(У слушалицу)
– Јабучице су су отишле, свих десет кила! Моји другови, сви, тебе обожавају.
- РОДОЉУБ: Штета што ниси понела више. Штета. Ове шумадијске су боље од црногорских.

БУРА: Мајора Ђурића – Мичурина, овде сви знају! Ево, Деки ће сад све да ти каже... Само нешто крчи ова линија, тата! Крчи линија! Ајде, Деки, ајде брзо!

ДЕКИ: *(Најперан да преузме слушалицу)*
– Добро вече господине.

РОДОЉУБ: Да нисте нешто болесни?

ДЕКИ: Сви смо здрави и болесни.

БУРА: Нисмо болесни!

ДЕКИ: Сви смо...

БУРА: Нисмо болесни!

ДЕКИ: Сви смо, здрави смо.

РОДОЉУБ: Једите јабуке, витамине!

ДЕКИ: Јесте, јабуке и крушке смо, витамини смо, све смо појели.

БУРА: Јабучице, јабучице!

Родољубу се ојет чини као да звуци доиру из близине, ослушкује...

ДЕКИ: Све смо појели, здрави смо.

БУРА: *(Декију)*
– Одлично.
(Преузима слушалицу)
– Тата, јеси ли чуо? Деки је диван. Он се мени свиђа!

РОДОЉУБ: Немојте само да претерате.

БУРА: Него, овде веза нешто крчи! Тата, море је дивно, музика је дивна, ја те много волим!

РОДОЉУБ: Брано, тата те воли. Пази са тим горштакима.

БУРА: Ајде, ћао тата! Нећу више да те зовем! Крчи. крчи, грозно крчи!

Ђура удара јрсјом по тасјтеру јрекидајући везу... . Родољуб ослушкује, полако сјушиа слушалицу и, осврћући се око себе одлази у бочни ходник. Из сесјринске собе се чује кикојанање Пије...

БУРА: *(Декију)*
– Био си одличан.

ДЕКИ: Хвала, хвала ти што су ми се руке смрзле у овој хладној води.

БУРА: Еј, не мораш више да бућкаш. А јој боже што си био шашав! Тако си био симпатичан да си заслужио да те пољубим...
(Покушава да ња ухвати за подвезану браду)
– Само се бринем због те твоје повређене брадице...

ДЕКИ: А да ја покушам тебе? Само се, овако се окрени...
Деки је намешта; покушавају да ускладе додир а да не повредe оцрпану браду и нос... Бура је зинула као сом очекујући пољубац... Коначно Деки успева да изведе пољубац. Пољубац траје. Чује се само оштрено дисање – шипање. Бура се извлачи из заграда неодољиво.

БУРА: Деки, немој! Деки, нисмо се договорили са језиком.

ДЕКИ: Мислим, нисам хтео. Спонтано је било.

БУРА: Добро, немој сад да се љутиш на мене.

ДЕКИ: Не, не љутим се на тебе. Ево, мислим... ајде да пробамо поново.

БУРА: Ајде.
(Намешта се, поново зинувши као сом)

ДЕКИ: Чекај, неки други штос...

БУРА: Ајде...

Дуго се љубе. Бура нежно одгурне Декија од себе. Оштре усне надланицом.

БУРА: Опет си с језиком, Деки...

Затамњење – Отамњење.

Светлости рефлектора полако осветљава болесничку собу. Видимо Цицу која ослушкује звуке из ходника. Кад чује кораке, покрива се и прави се да спава. Бура улази у собу, гледа у заспалу Цицу. Шеретски се клибери. Гужва рукама оградача на грудима; заврће шканину иако да изгледа као да је неко сву изјужвао...

БУРА: (Дрмајући Цицу)
– Циле! Циле! Је л' спаваш, Циле?

ЦИЦА: (Надурено)
– Изгледа да спавам. Где си скитала?

БУРА: Бог те мазо сиром по дупету! Знаш оног фрајера, онај спортиста, кошаркаш, звездаш из подмлатка, онај што је поломио вилицу, страхан фрајер, ти га зовеш Смрдоје а ја мистер Твентифајф. Изгледа да сам га мазнула!

- ЦИЦА: Е?
- ЂУРА: Изгледа да сам га мазнула. Само не знам Циле је л' сам ја њега или он мене, али мислим да сам га мазнула.
- ЦИЦА: Измишљаш.
- ЂУРА: Мајке ми. Ево погледај, сва сам, бре, изгужвана. Извато ме по целом телу, бре! По целом телу ме извато, крилца су ми овлажила.
- ЦИЦА: И, је л' те?
- ЂУРА: Само на то мислиш! Ма јок, бре, Циле, само ме љубио са језиком...
- ЦИЦА: Како? Како те љубио?
- ЂУРА: Ништа нисам видела, ал' сам осетила. Знаш, Циле, увек затворим очи кад се нешто важно дешава у мом љубавном животу; жмурим ко сом кад се љубим. Али, умем ја и да гледам! Умем, Циле! Да ти знаш како има дивне очи, па дуге трепавице – морске пијавице, зуби – два низа бисера... Једва чекам да скине маску, знаш, да му видим цело лице. А ја, прво мислила, Циле, да је он један од оних, знаш, ударених мушкараца. Ови овде што долазе да оперишу лице, па скидају са дупета и зашивају на образе да би изгледали што мужевније, знаш. Али није! Срећице, он је спортиста, поломио је вилицу на утакмици за некакав, похал, бокал, лавор, јебем ли га шта... А за мушкарца уопште није битно да је леп, је л' да? Он може да буде и ружан, само да нема мали нос...
- ЦИЦА: *(Посјано)*
– Изгледа да је нешто озбиљно, а?
- ЂУРА: Озбиљно, бре, Цицо, најозбиљније. Само се много бринем... Знаш, кад ја скинем моју маску, можда сам ја и даље одвратна. Можда му се не свидим. А можда да оставим моју маску све док се он потпуно у мене не заљуби. А, шта ти мислиш о томе, Циле?... Циле?! Је л' спаваш, Циле? Циле! Срање, Циле спаваш.

ЗАТАМЊЕЊЕ

ОСМА СЛИКА

(Цига, Келенерица, Неша, Јаца, Даца, Ана,
Родољуб, Панкерка, Панкер, Мики, статисти)

Кафић НЕША, вече.

Гошњово празна башија. Надувани младић и девојка ибрају; залућали провинцијалци – муж и жена зледају шииа се збива. Циџа мућка кокшел, Сисаија келнерица се ослонила на шанк, испирила зрудди, пуши. Муж блене у золе буйине и пујак келнерице. Жена га кришом шииија...

Преко просценијума пролази Неша на мошору, у сендвичу између Јаце и Даце. Даца му држи мобилни крај уха... Заусиавља мошор.

НЕША: (У мобилни)

– Ма, нема проблема, бре, нема проблема. Не мораш да објашњаваш где си и ко те туца. Шта? Па знам да си са њим!... Нећу да те провалим! Нормално да нећу да те провалим... Правићу се да ништа не знам... Ајд', хао.

ЈАЦА: (Развлачећи)

– Јеб'те, ко је?

НЕША: ... Бура.

ДАЦА: Онај опичени носингер?

НЕША: Не кењај. Мала је потпуно кул.

ДАЦА: Браниш је?

НЕША: Не. Само кажем да је у реду.

ЈАЦА: А што она прича свашта о нама?

НЕША: Шта, шта прича?!

ЈАЦА: Па то...

НЕША: (Изнервиран)

– Шта? То!!!

ЈАЦА: То! "Сека Јаца, сека Даца, попише по сто кураца".

НЕША: А, то. Истина је.

ДАЦА: (Полуди)

– Шта је истина?! Шта је истина?!

НЕША: Па то, да прича вицеве на ваш рачун. Духовито.

ДАЦА: Шта кажеш? Духовито. Једи, говна.

ЈАЦА (У злас)

И ДАЦА: – Једи говна!!

Обе скачу са мојџора, избубецају Нешу њесницама и одлазе ударајући шџиклама...

Неша, смејући се оном шџа ѓа је снашло, џолако одвози мојџор у део сцене која џредсџавља буџик...

У кафић улазе Родољуб и Ана. Ана води за Руку Родољуба. Ана џрџи џреко рамена велику кожную џорбу.

РОДОЉУБ: Госпођо Ана, због чега сте ме довели овде? Је л' Бранка овде залази, у ову јазбину?
(Сумњичаво зледа око себе)

АНА: Да, овде се скупљају млади, омладина. Молим вас седите., власник овог кафића је Бранкицин друг Неша.

РОДОЉУБ: Знам га. Добар и поштен момак. Гледа у очи кад прича.

АНА: Хоћете нешто да попијете?

РОДОЉУБ: Нећу. Зашто?

АНА: Можда не би било лоше да нешто, кратко... ?

РОДОЉУБ: Бранка?

АНА: (Ђуџке обара злаву)

РОДОЉУБ: Тек сад ми не треба пиће...

АНА: (Вадећи из џорбе раззледницу)
– Шта је, ту је, господине Ђурићу, морате бити храбри...

Ана даје Родољубу раззледницу. Овај је дуго зледа, окреће...

РОДОЉУБ: Не разумем. пре неки дан сам разговарао са њом, телефоном. Тачно знам, из Будве. Лепо сам чуо таласе, музику. Нисам луд!

АНА: Ево, погледајте још једном ову разгледницу. Адресирано – Бранка Ђурић – Ђура...

РОДОЉУБ: Шта, Ђура. Који Ђура?

АНА: Бранку на факултету зову... Нисте знали? Ђура.

РОДОЉУБ: Свашта. Поред тако лепог имена Бранка, они... свашта.

- АНА: Баш свашта. Погледајте шта пишу – "Поздрављамо нашу драгу колегиницу са плавог Јадрана, и жао нам је што није са нама".
- РОДОЉУБ: То је забуна. Ту нешто фали.
- АНА: Не знам шта фали. Али, ја сам питала на факултету, и они су ми рекли да Бранка није уплатила новац за екскурзију.
- РОДОЉУБ: Ма, сигуран сам да је нека забуна.
- АНА: Да није киднапована?
- РОДОЉУБ: Шта вам је, жено? Какво киднаповање! То се не дешава обичним људима, поштеним и честитим, који живе само од свога рада. Само без панике.
- АНА: Јесте, само без панике.
- РОДОЉУБ: Јесте. Без панике. Дајте ми ту разгледницу, мора нешто да није ту...
- Родољуб истражује разгледницу, тешко дише. Ана такође држи разгледницу за један крај. Главе им се додирну, а онда, као да их дрмне сируја, расипавају их.*
- РОДОЉУБ: Шта мислите, да ја ствар предам полицији или да објаве Бранкину слику у новинама?
- АНА: Можда је прерано.
- РОДОЉУБ: Кад је живот у питању, ништа није прерано.
- АНА: Мислите да је живот... угрожен?
- РОДОЉУБ: Не мислим, и не смем да мислим. Ана, ја не знам шта да радим, осећам се беспомоћно!
- АНА: Ако има правде и добрих људи, све ће добро да се сврши.
(Хваћа газа руке)
– Ја сам вам, ту.
(Шапаћом)
– Ту сам.
- РОДОЉУБ: Ана, јесам ли ја лош отац? Искрено, јесам ли?
- АНА: Родољубе, како вам је то уопште пало на памет? Ви сте предиван човек. Таквог оца би свако дете пожелело, свака мајка!...
- (Вади из торбе термос)
– Ево, припремила сам теј од нане, одличан је за нервозу стомака.

Ана одирафљује чашу са т̄ермоса и с̄ӣа чај.

РОДОЉУБ: Ана, нисам паметан, нисам. Шта да радим, где да тражим своје дете?

АНА: *(Диге шољу и ѿриноси му је уснама)*
– Узмите мало чаја... Тако...

Брише му усне марамицом; све ѿодсећа на храњење малоѳ деѿеѿӣа.

АНА: *(Келнерици)*
– Девојко, молим вас једну чашу и шећер!

РОДОЉУБ: *(Цокне)*
– Баш сте погодили како ја волим.

АНА: *(Скидајући му сако)*
– Скините сако и опустите се.

РОДОЉУБ: Како да се опустим?! Ја се осећам беспомоћним. Да, беспомоћним!

АНА: Само се ви опустите, а ја ћу остало. Измасираћу вам врат, циркулација крви помаже да мозак боље ради.

РОДОЉУБ: Немојте, није згодно, нисмо сами, мислим, шта ће људи...

АНА: Али, молим вас, нисмо деца.

РОДОЉУБ: Голицате ме.

АНА: Само се ви опустите, тако... да вам скинем ципеле...

РОДОЉУБ: Не. Сам ћу. Ја то ногама, никада не развезујем пертле.

АНА: Само се ви опустите, живци су вам тако пренатегнути...

РОДОЉУБ: *(Заѿварајући очи)*
– То... то је добро... Ана, ја морам да верујем да ће се све добро, свршити... тако...

До с̄ӣола долази сиса̄ӣа Келнерица, ћуѿке ос̄тавља чашу и шећер, оѿме јој се једно "Ха", окреће задњицу и, намерно ѿишући куковима, ѿолако одлази.

АНА: *(Више за себе)*
– Боже, какве вулгарне сисе.

РОДОЉУБ: *(Прене се)*
– Какве сисе?

АНА: Сви се, кажем, сви се бринемо. Сигурно се и Неша брине. Боже, што га нема.

РОДОЉУБ: Чекаћемо га док не дође.

- АНА: Док не дође.
- РОДОЉУБ: Ја сам Бранкицу њему предао у руке, када је пошла од мене на екскурзију и захтеваћу да ми је он, лично, врати...
- АНА: Ено га!
- Неша излази из буйица.*
- РОДОЉУБ: Ено га! Нешо! Јеси ли чуо?
- НЕША: Јесам.
- РОДОЉУБ: Морамо да је нађемо.
- НЕША: Морамо.
- РОДОЉУБ: Шта мислиш, где је, са ким, и зашто?
- НЕША: Појма немам. Само знам да ми се јавила данас и рекла да не бринемо.
- РОДОЉУБ: Како, бре, да не бринемо, јеси ли ти нормалан?
- НЕША: Зашто? Она је одрасла, паметна, свој човек. Ваљда зна шта ради.
- АНА: Јесте, зна.
- РОДОЉУБ: Појма она нема! Појма ви немате! Ја осећам да морамо да је тражимо.
- НЕША: А где?
- АНА: Јесте, где?
- РОДОЉУБ: Не врдај. Ти знаш где се креће омладина, полусвет, некакви уметници, дрогирани, и то што се сада зове европска култура.
- НЕША: Ма откуд знам, мајоре; журеви, диско клубови, кафане, кафићи, јавњаци, откуд знам.
- РОДОЉУБ: То. То! Ајдемо!
- АНА: Ајдемо!
- НЕША: Станите. Не можете тек тако да идете, грлом, па у...
- АНА: Јагоде!
- НЕША: Боље вам је да останете овде. Овде сви долазе. Питаћемо, тражићемо ко зна, ако треба, платићемо...
- АНА: Детектива?

- НЕСА: Ма не. Платићемо људима пиће и попричати... Ево, долазе пинкери...
- РОДОЉУБ: Шта су они, ти пинкери, нека банда?
- НЕСА: Мајоре, не могу сад да вам објашњавам, ону су фан једне радио станице... нема везе, само их питајте...
- У кафић нагрне булуменџа бучне младежи.*
- Неша њоказује Келнерици и Циџи да њослуже џосџе.*
- НЕСА: Циго, објави "Хепи ауер"! Прво пиће на рачун куће! Остала, у пола цене!
- Бучно одобравање џомиле.*
- НЕСА: Мајоре, имате ли неку Бранкину фотографију код себе?
- РОДОЉУБ: Наравно да имам! Већ двадесет година носим ја ову слику... Погледај, татина мала пионирка, овом заставицом маше према свечаној ложи, а одмахује јој маршал Тито, са најужим руководством! Дан младости, Титов рођендан, осамдесет и осми.
- НЕСА: Мајоре, ту Бранкица има свега четири године.
- РОДОЉУБ: Јесте, али изгледа као да је већ пошла у школу, зато сам јој везао црвену мараму око врата и, титовка.
- НЕСА: Хтео сам да кажем, потребна нам је Бранкина фотографија из овога времена. Разумете? Да можемо да је покажемо, можда ће је неко препознати и сетити се где је видео.
- АНА: Имам ја! Понела сам ону са последњег летовања. Хтела је да је баци јер на њој изгледа као сврачак, са кљуном... и бацила је, а ја сам је кришом узела из ђубрета и сачувала... Тако ми је на овој слици изгледала тужно и напуштено, баш као покисли сврачак.
- РОДОЉУБ: *(Пријџиска џрстџима очи)*
– Ја сам крив... ја сам крив.
- АНА: Родољубе, ви плачете.
- РОДОЉУБ: ... Ана, Нешо, ја сам крив што моје дете изгледа као, мали, покисли сврачак... Ја нисам био отац, био сам неспособан да нађем неку нову мајку за моје дете. Боже, шта сам јој урадио!
- НЕСА: Мајоре, сигуран сам да је Бранка жива и здрава, и да ћемо се сви слатко смејати кад нам буде објаснила свој привременој нестанак.

РОДОЉУБ: *(Уозбиљивиши се нагло, хваћа Нешу за краћну)*
– Шта причаш!? Није Бранка игла па да тек тако нестане!
Ја сам је теби предао у руке кад је кренула на екскурзију,
хоћу да знам где је! И шта је са њом.

НЕША: Мајоре, кунем вам се да је све у реду!

РОДОЉУБ: Ако је све у реду, зашто хоћеш да је тражимо?

НЕША: Нећу ја. Ви хоћете.

РОДОЉУБ: Хоћу. Ко зна са каквим се гилиптером смуца!... Дајте ми ту фотографију!

Испрџне фоџографију из Анине руке и крене право ка једној надуваној Панкерки и Панкеру. Показује Панкерки фоџографију; она одмахује златом. Мајор стоји једно време неодлучан... Испрџовремено шече дијалоџ.

ПАНКЕР: Шта хоће буђави?

ПАНКЕРКА: Откачио... Тражи неку што је рикнула начисто... мора да му је била ћерка.

ПАНКЕР: Срање.

ПАНКЕРКА: Јадан маторац. Да га усрећим... а?... Да му га прошетам мало, а?

Пукне шамар, Панкерка љаче; Панкер је ѓрли и љуби.

На Родољуба налеће један феминизирани џиџ – Мики.

МИКИ: Ах, пардон, чини ми се да се од некуд знамо?

РОДОЉУБ: Немам појма. Знаш нешто о овој девојци?
(Показује слику)

Мики се џрибија уз Родољуба, џиџка ѓа.

МИКИ: Да видим. Па, мислим да сам је видео.

РОДОЉУБ: Кад?

МИКИ: Вечерас? Само да се сетим. Мислим да је то било вечерас.

Родољуб, чувши да је Мики видео Бранку, узбуди се џолико да не џримећује да ѓа овај џиџка, већ ѓуџа сваку њеџову реч.

РОДОЉУБ: Мислиш?

МИКИ: Јао, што ви имате леп профил...

РОДОЉУБ: *(Скидајући Микијеву руку са своџа враћа)*
– Ма, пусти проф...

МИКИ: И бркове...

РОДОЉУБ: Па је л' то било вечерас? Ајд', сети се!

МИКИ: *(Пиџајући га по буџини)*
– Дааа. Тако сте нешто снажни. Као војник.

РОДОЉУБ: Па ја и јесам војник! Ја сам мајор Родољуб Ђурић, гвоздени пук.

МИКИ: Знате, шта, бити војник, то је тако мужевна професија. Само мушки то могу, јел' да?

Родољуб, не схваћајући још ништа, зрли Микија, иако га, верујући да овај нешто зна. Мики уздише, иако се...

РОДОЉУБ: Ајде, сети се, сети се где си је видео!

МИКИ: Јао, кад би сте ми ви мало помогли, знате... циркулација
(Показује на врат и главу)

РОДОЉУБ: Шта је било? Хоћеш да те измасирам мало, а? Је си ли мамуран, је л' те глава боли, шта ти је?
(Масира му врат)
– Ајде, мисли...

МИКИ: Е, тако, то... још мало...

РОДОЉУБ: Ајд', сети се!

МИКИ: Ево, већ се сећам!
(Хвата Родољуба између ногу)
– Како сте ви снажни!!

Мајор рикне и с гађењем зурне Микија на под. Мики га хвата око ногу, клечи.

МИКИ: Растури ме ако хоћеш, растури ме!

Родољуб га одгурне ногом, осврће се и креће ка Неши и Ани.

РОДОЉУБ: Где си ме ово довео, Јебо те бог!

АНА: Ја, ја сам...

РОДОЉУБ: Ово је Содом и Гомора, апокалипса! Ово нису Срби, ово није Србија!!

НЕСА: Европа, Генерале, Европа!

ЗАТАМЊЕЊЕ

ДЕВЕТА СЛИКА – диптих

(Ђура, Деки, Цица, Таса)

Сцена је подељена на два дела.

Десно – болесничка соба Ђуре и Цице; лево – дневна соба у Дејановом сџану.

Свештоси рефлектора акценцијује само простор болесничке собе; сунчан дан: Цицин кревет је празан. Ђура безвољно лежи на своје кревету, иуио зуре испред себе, жваће јабуку. На вратиима собе стоји Деки, на себи има фармерке, иаиике, мајиу и шорбицу, ћуике иосмаира Ђуру... Неиријаина иишина.

- ДЕКИ: Немој да киселиш лице... не одлазим ја не знам где, ја само излазим из болнице.
- ЂУРА: (Ђуиуи)
- ДЕКИ: Нисам ја крив што је моје лечење завршено и што овде немам шта да радим.
- ЂУРА: (Ђуиуи)
- ДЕКИ: Ја одлазим у Светосавску број шест, трећи спрат, стан тринаест, звони док не отворим.
- ЂУРА: ... Ја сама нећу никада да дођем.
- ДЕКИ: Због чега?
- ЂУРА: ... Нећу да изигравам будалу пред вратима.
(Гурне руке иод иокривач)
- ДЕКИ: Не разумем, шта ти то значи, будала пред вратима?
- ЂУРА: То значи, ја звоним, звоним, звоним... а ти си унутра са неком другом и не отвараш врата.
- ДЕКИ: ... Добро, доћи ћу по тебе.
- ЂУРА: ... Кад?
- ДЕКИ: Не знам, кажи ти.
- ЂУРА: Срање. Ти да хоћеш, не би ме питао кад.
- ДЕКИ: Стварно си намћор. Пази овако: ја вечерас долазим колима испред клинике, буди на прозору... Ја ћу да ти звиждим.
Слушај и запамти...
(Звижди)
... Ајд', понови једном...

Ђура скућља усне и њонавља звиждук, као од беде. Деки звижди још један њућ и њоказује Ђури да њонови...

- ДЕКИ: Еј, вилицу сам морао да полозим да би те пронашао. Све сам учинио због тебе. Према томе, осмехни се...
(*Намешћиа јој рукама осмех на лицу*)
– Немој да видим неку сузу у очима...
- ЂУРА: Цукервасер!
- ДЕКИ: Молим?
- ЂУРА: Шећерна водица.
- ДЕКИ: Можда, али ја не знам ништа боље... Извади руке испод покривача... Хладне су ти руке...
- ЂУРА: (*Ђућии*)
- ДЕКИ: Ђао.

Деки одлази, излази из собе. Ђура ѓа ћућке њоздравља махањем шаке. Кад се враћиа заћворе, Ђура навлачи њрекривач до браде и зури у ѡаваницу.

Затамњење... Отамњење

Болесничка соба, вече: Цица лежи у кревету, као чииа Воѓ, а ѓледа ѡреко њеѓа... Ђура нервозно шећиа ѡ соби, сваки час развезује оѓрићач испод којеѓ се виде – фармерке, кошуља.

- ЦИЦА: Одакле ти одело?
- ЂУРА: Мазнула сам га из гардеробе. Колико је сати?
- ЦИЦА: Сати је... два до десет.
- ЂУРА: Јао, ако не дође?
- ЦИЦА: Можда се негде задржао.
- ЂУРА: Рекао је да ће да дође у десет сати. Није у томе ствар, него нико не жели матору кокошку.
- ЦИЦА: Није још све изгубљено, тек је десет.
- ЂУРА: Немој, бре, Цицо да ми бајеш.
- ЦИЦА: Бајала ја, не бајала, биће онако како он жели.
- ЂУРА: Шта ти то сад значи?
- ЦИЦА: Па, ваљда је тако згодан, млад фрајер, популаран кошаркаш, имао неку рибу пре тебе.

БУРА: Немој...
(Замахује руком према Цици као да ће је ошамарићти)

ЦИЦА: Нема ништа на силу.

БУРА: Ко каже? Има бре да их бијем, све ћу да их бијем док га се не окану!

ЦИЦА: Мораћеш много да бијеш.

БУРА: Колико је сати?

ЦИЦА: Десет и пет.

БУРА: (Нагло губи енерџију)
– Неће да дође. Све је лагао, Циле. А што мени да продаје шећерну водицу? Што мене ништа неће...

Бура се баца на кревет и набија слушалице вокмена на уши... Чује се звиждук, тири тири за редом.

ЦИЦА: Неко звижди.

БУРА: (Ћути)

ЦИЦА: Чујеш ли, неко звижди.

БУРА: (Скидајући једну слушалицу)
– Шта кажеш? Ништа не чујем.

Поново се чују звиждуци...

ЦИЦА: Ево га!

БУРА: То је он! Дошао је. Да му махнем да силазим?

ЦИЦА: ... Полако, пази да не испаднеш кроз прозор.

БУРА: Цицо, ја журим. Ти намести јастук у мој кревет, тако да изгледа као да ја спавам, и ником ни реч.

ЦИЦА: Кад се враћаш?

БУРА: Стижем пре јутарње визите.

ЦИЦА: Пази да те она вештица Пија не примети.

БУРА: Хоћу... Шта је теби, зашто плачеш?

ЦИЦА: Тако, радујем се.

Бура грли Цицу, љубе се.

БУРА: Таос!

ЦИЦА: Здравно и срећно... расплакала сам се без везе, извини...

Ђура излази. Цица сѣавља свој јасѣук у Ђурин креветѣ, намешѣа ѣре-кривач, загледа...

Затамњење – Отамњење

Декијев сѣан. Вече. Најѣре се отворе врати сѣана и свеѣлостѣ из ходника освѣѣли велику дневну собу (као неки аѣеље), затѣм Деки ѣали свеѣлостѣ у сѣану. Видимо ѣраву швалерску јазбину са кожним ѣроседима, сѣерео уређајима, баром, ѣриђушеним свеѣлом... Ђура отрезно улази у сѣан. Моѣри на сваки Дејанов ѣокреѣ. Деки закључава врати...

- ЂУРА: А! Па, што закључаваш?
- ДЕКИ: Чекај, неђу ваљда да оставим врата отворена? А?
- ЂУРА: Ма, да. Швалерска јазбина.
- ДЕКИ: Није. Али Бабина пеђина. Кад кажем "микице", и урадим рукама овако, одмах ће да се појаве мојих четрдесет другова, сви голи и спремни да те силују. А?
- ЂУРА: Немој да се зезаш. Мени је увек непријатно кад се нађем први пут код неког у стану.
- ДЕКИ: Што си се уплашила? Седи где хоћеш. Ево, можеш овде (*Показује на кожни ѣросед*)
– Хоћеш да ти пустим неку музику? Сачекај, само менат...

Деки ѣушѣа музику. Ђури је нелагодно, осврће се...

- ЂУРА: А где ти је веца?
- ДЕКИ: Шта кажеш?
- ЂУРА: Клозет, где ти је?
- ДЕКИ: Шта је, прпа, а? Ево овде, право ова врата.

Ђура улази у клозеѣ, ѣровирује кроз врати.

- ЂУРА: А што нема кључ овде?
- ДЕКИ: Неђу ваљда да закључавам своје дупе?
- ЂУРА: Еј! Немој да уђеш, молим те.
(*Затѣвара врати од клозеѣа*)
- ДЕКИ: Неђу!

Како је Ђура ушла у клозеѣ и затѣворила врати, ѣако је Деки мало ослушноо а онда, брзо ѣочео да размешѣа јасѣучиће ѣо ѣроседу испробајући који му је ѣоложај најбољи. Смањује инѣнзиѣѣѣ свеѣла. Мирише се испод ѣазуха. Прска сѣрејом собу и себе испод руку.

- ДЕКИ: Је ли, овај, хоћеш ли да попијеш нешто?! Хоћеш да поједеш нешто?!
- БУРА: *(Из клозеџа)*
– Кафу, може!
- ДЕКИ: Хоћеш нес кафу? Хоћеш турску кафу?
- БУРА: *(Из клозеџа)*
– Мешану!
- ДЕКИ: *(За себе, љавећи ѓримасе)*
– Ма је л' могуће?
(Која љо фиокама мрмљајући)
– Куртон, кондом, презерватив... куртончина, балончина, јебачина...

Затамњење – Отамњење

Болесничка соба. Ноћ. Цица и Таса седе на Цицином кревету.

- ЦИЦА: Шта да радимо, већ је прошла поноћ, ако бане дежурни доктор? Онај јастук у њеном кревету не може да га исфолира. Нарочито не ону вештицу.
- ТАСА: Сисотрес?
- ЦИЦА: Јесте, Сисотрес.
(Исџура ѓруди љрем Таси)
- ТАСА: *(Узмакнувши мало, али је и даље љиџка врхом љрсџа)*
– Шта мислиш да се ја, да се ја увучем у њен кревет, да је заменим? Као, болим ме глава и...
- ЦИЦА: Не лупај, ти имаш бркове.
- ТАСА: А да ја обријем бркове?
- ЦИЦА: ... Боже, само да јој се није нешто десило, да јој нису правили редаљку?
- ТАСА: Шта ти је то редаљка?
- ЦИЦА: Кад се сви изређају на теби.
- ТАСА: Ја то не разумем.
- ЦИЦА: Ништа ти не разумеш! И шта ме стално пипкаш са тим прстом?

Таса ћуџи. Цица ѓледа љраво Таси у очи...

- ЦИЦА: Је ли, да ти нећеш можда мало да се фаћкаш?

- ТАСА: ... (Трейће)
– Молим?
- ЦИЦА: ... Бато, јебеш ли ти нешто?
- ТАСА: Овај, ја...
- ЦИЦА: (Исиура зруди)
– Хајде... пипни ме ако хоћеш...
- ТАСА: (Муца, подрхјава)
– Овај, ја... ја, уствари... ја...
(Исиали)
– Ја те волим!

Гошово у исиом иренуику сјавља руку на Цицину сису и услед иревеликог узбуђења збуи свесј; Пада на под иоред кревети, са носа му сјадају наочаре.

- ЦИЦА: Свашта... Он је пао у... јебем ти швалера...

Цица узима један иласични бокал и иуни га водом са чесме...

Затамњење – Отамњење

Декијева соба. Ноћ. Свейло ирижушено. Музика, иешко дисање и сјењање. На ипроседу се рву Бура и Деки.

- БУРА: Немој! Немој доле руку, молим те, немој.
- ДЕКИ: Само мало... Веруј ми, опусти се... склони руке...
- БУРА: Па, верујем ти, Дејане... али немој. Немој сада, молим те, немој... Не! Не!

Снажно одгурне Декија ринувши га ногом. Деки иресне на под... Тишина...

- БУРА: ... Ти се сада љутиш?
- ДЕКИ: Не, бесан сам.
- БУРА: Па, ја, не могу... знаш.
- ДЕКИ: Шта знам?
- БУРА: Па, оно.
- ДЕКИ: Шта, које оно?
- БУРА: Срамота ме да кажем.
- ДЕКИ: Шта, бре, изводиш ти, је ли?
- БУРА: Па, ја сам девојка.

- ДЕКИ: Шта ти то значи – ја сам девојка? Не, ја сам блесав онда.
БУРА: Па, кад ти кажем девојка, мислим на праву девојку, као пре рата.
ДЕКИ: ... Ово је фантастично! Сад нисам други јебач, него сам нулти... А?
БУРА: Дејане, ниси ми чак ни рекао... да ме волиш.

Дејан се хваћа за телефон, окреће бројеве...

- ДЕКИ: Ово мора да се обнародује.
БУРА: Дејане! Шта то радиш?

Деки истовремено појачава звук на радио пријемнику, музику смењује глас водитеља Змодлија...

- ЗМОДЛИ: *(Off)*
– Ево, управо неко зове... Ало, ви сте на таласима.
ДЕКИ: Хало, је л' то летећи диск цокеј Змодли?
ЗМОДЛИ: *(Off)*
– Еј, здраво стари друже.
ДЕКИ: Здраво Зоране, ја сам луд.
ЗМОДЛИ: *(Off)*
– Сачекај, сачекај!
ДЕКИ: Па, или сам ја луд, или је ова девојка поред мене права девојка.
ЗМОДЛИ: *(Off)*
– О, ово је храбро. Друже, идеш уживо.
ДЕКИ: Шта, ја сам у емисији, уживо? Наравно да јесам, чујем свој глас преко радија.

Бура покушава да прекине разговор ошимајући са са Декијем око слушалнице.

- ЗМОДЛИ: *(Off)*
– Хајде, реци нам шта те мучи?
БУРА: Дејане!
ДЕКИ: Види, ова девојка поред мене има 22. године и тврди да је невина!
БУРА: Немој да се лудираш! Будало једна!!

Ђура ѿресне Декију шамар и излази из собе...

ДЕКИ: Ето, имао си прилику да чујеш њен глас. Четврт века, а невино? Јел верујеш ти у то?

ЗМОДЛИ: *(Off)*
– Не, то је нешто посебно. Последња оаза невиности. Хоћеш да нам представиш подробније овај, тај егземплар? Који несумњиво доказује да се феномен "Вирго интакта" може срести и у младих Српкиња старијих од двадесет година...

Затамњење – Отамњење

Болесничка соба. Ноћ. Само ноћно – зеленкасио светло. Цица и Таса у кревету.

ТАСА: Хоћемо опет?

ЦИЦА: *(Ослушкујући)*
– Ђути! Јебо те, како лупа петама по ходнику, пробудиће цео Ургентни центар. Брзо, бежи доле, иде Бранка...

Таса се сидушиа под кревет. Истовремено зруне на вратиа Ђура; Пали светло, ћуике и намришено се скида, облачи ѿцаму... Цица непрекидно зуре у њу ѿкривајући ѿрекривачем ѿросиор испод креветиа. Ђура ѿрође ѿред ње са зримасом као да ова смрди... Цица зуре ножом Тасу ка вратиима... Таса ѿзуи испод креветиа ка вратиима. Ђура се нагло окреће...

ЂУРА: Шта је? Шта зијаш?

ЦИЦА: Како је било?

ЂУРА: *(Љутиа)*
– Шта, бре, како је било?!

ЦИЦА: Па, ноћ!

ЂУРА: *(Бацајући са свој креветиа Тасину кайицу)*
– Шта је ово? Сјајно је било!

Ђура се баца на кревет и окреће Цици и вратиима леђа... Цица ѿказује Таси да изађе. Таса, хвајајући бачену кайицу испузи из собе...

ЦИЦА: И? И?! Какав је?!

ЂУРА: Невероватан је! Седам пута без вађења!

ЦИЦА: Их!

ЂУРА: Кеве ми! И то два пута!

- ЦИЦА: Зезаш.
- БУРА: Тип је потпуно невероватан. Уствари, кад погледам са једне стране...
- ЦИЦА: Како невероватан? У ком смислу?
(Показује раширеним рукама око тридесетак сантиметра, па до њола метара)
- БУРА: Циле, бре, олади мало! Лези и спавај, јебо те!
- ЦИЦА: ... Како можеш да спаваш?
- БУРА: (Ћути)
- ЦИЦА: Како можеш?
- БУРА: ... Не могу. Правићу се да спавам.
- ЦИЦА: Знам ја кад је неком тешко... Тога је код мене било...
- БУРА: Шта је, шта је код тебе било?!
- ЦИЦА: То. Погледај
(Сјаје не кревет и задигне спаваћуцу)
– ја сам све оперисала, и бутине, и стомак и груди и уши, све... Мислиш да сам неспособна да нађем дечка? Јесам, али сам ипак успела да нађем, "човека свога живота".
- БУРА: Верујем ти, ћути мало.
- ЦИЦА: Нећу да ћутим! Мислиш да само ти имаш право на љубав, имам и ја, и ја сам жена. Јесте, жена сам.
- Седа на кревет наместивши се у једну од оних типичних поза заводљивица које нас гледају са насловних страница еројских часописа.*
- БУРА: Добро, реци ко је тај срећник, па да спавам.
- ЦИЦА: А, то би ти хтела, па да ми поквариш... седам пута без вађења, а?
- БУРА: Ти баш умеш да продужаваш разговор.
- ЦИЦА: Када је потребно, док се сви не обезнане.
- БУРА: Мислиш, потребно ми је?
- ЦИЦА: (Ћути)
- БУРА: Срање, ћутиш Циле... Доста ти је мојих лажи, а?... И мени... Умем ја да говорим и истину, само не звучи тако убедљиво као лаж. Знаш, као ја зовем истину? Купање Родољуба... А Родољуб је мој отац. Он и ја смо остали сами када сам ја

имала само осам година. Курва је запалила са љубавником у Аустралију и никада ништа нисмо чули о њој. Родољуб је покушавао да ме упозна са неким новим кевама... Није имао шансе, љубоморна сам као скот. То је Родољуба, после десет година труда и стрпљења, коначно бацило у говна. Ухватио се за флашу и... једно вече, дође он кући... Видим, нема појма ни ко је, ни шта је, ни где је; толико се унередио од пића. Све на њему исповраћано и говњиво. нисам могла да га гледам. Одведем га у купатило, некако га свучем и убацим у каду. Налијем воду, шампон за купање, орибам га, испустим воду, обришем, намиришем и, онако бестог га поспем пудером. Ништа он не капира, не мрда из каде, говори неким бебећим гласом, тапше ручицама и тегли пишу... Запнем из све снаге, и некако га извучем из каде и сместим у кревет. Покријем га чаршавом, донесем из моје собе бејби лампу, ону што свира и баца слике по зидовима. Роћко се гицне ногицама и заспи... Ујутро уђем у његову собу да видим како му је. Он провирује испод чаршава, само гледа некако поред мене и ћути. Ћути и ја. Већ је видео да је окупан, и не сме ништа да ме пита, не сме ни да ме гледа. Полако навлачи чаршав преко главе, и ја чујем, Родољуб плаче, плаче као дете. Чаршав на његовом лицу скроз мокар од суза... Гледам га и хоћу да умрем од туге. Два дана ме срце болело, кад се тад нисам убила, ваљда нећу ни сад... Родољуб никада више није попио ни кап, и никада ме ништа није питао о купању...

(Брише сузе)

– Шта је, није лако са истином, а?

Цица јеца. Бура је загрли...

ЦИЦА: ... Пустите ме... ја сам говно... немој, нисам ја заслужила ни да ме погледаш а не... мој највећи проблем, у целом мом смрдљивом животу је био... шта да обучем сутрааааа!

Цица заурла од њлача... Бура је њеши, смирује, милује, љуби...

БУРА: Смири се Циле, све сам ја то само измислила... Нећу да се убијем, поготово не са панчевачког моста.

ЦИЦА: Ниси, знам да ниси, нико не може, нешто тако, да измисли о оцу... Ја и не знам ко ми је отац, никада га нисам видела!
(Гуши се у јецајима)

ЂУРА: Шшш, пробудићеш доктора, сестре, болеснике и све, све Циле... Шшшш, хајде да спавамо, и сањамо, живот је и онако само један кратак сан... и ништа више...

ЗАТАМЊЕЊЕ

ДЕСЕТА СЛИКА – триптих

(Ђура, Дајч, Пија, Ана, Родољуб, Полицајац 1, Полицајац 2, Таса, Цица, Зврца, Мишко, Жиле, Јосовић, Деки, Неша)

Сцена је у мраку – истиа као у њрећој слици (Анин сџан).

Просценијум – акценћовано снойм рефлексјора: Просјор симболизује амбуланћу. Једна сћолица и један сћочић са два њри инсћруменћиа за њромену завоја, завој и фласћер, ољледало. С једне сћране сћочића Ђура, са друће – Дајч.

ЂУРА: Звали сте ме.

ДАЈЧ: Време је да вас испратимо кући. Седи!

Ђура седа на ројациону сћоличицу. Дајч налива њреко хвајћалке алкохол и њолако скида завој са Ђуриноћ носа...

ДАЈЧ: Е, сад ћемо да скинемо завој! Да видимо шта смо направили. После можеш да се погледаш у огледало...

Пред нама се указује ново Ђурино лице.

Нема више великоћ носа. Докјор чистћи њуфером нос. Помери ољледало на флексибилном зљобу ка Ђурином лицу...

ДАЈЧ: А, шта кажеш? Одлично! Гледај сад. Гледај. А?

БУРА: ... Нисам, баш, сигурна, да ми се свиђа. Немојте да се љутите на мене, ја сам мало нервозна па не могу да се радујем, али... Немам још никакав однос према свом новом лицу, мислим, тај ожиљак...

ДАЈЧ: Биће све, за седам дана биће све у реду, на свом месту. Ставићемо мали фластер, газу и тако, да се то не види, једно време, а?

Дајч крене руком да намести мали фластер са газом. Бура му зауставља руку, дуго се зледа у ошледалу...

ДАЈЧ: За недељу дана, ништа се неће приметити.

БУРА: *(Пушијајући му руку)*
– Ко ће дочекати.

ДАЈЧ: *(Стављајући фластер)*
– Дечко. Два Дечка! Падам у искушење да вам сам закажем састанак.

БУРА: Ех!

ДАЈЧ: Боље немој да провераваш. Чувај се, и немој да једеш великом кашиком.

БУРА: ... Докторе, ја ипак морам да вас пољубим за, ово, и за она два дечка... а?

ДАЈЧ: Може, али само у уста.

БУРА: ... Нећете с језиком?

ДАЈЧ: *(Љућући)*
– Дете, шта ти пада на памет! Не видиш? Ја имам бркове.

БУРА: Немојте да се љутите, наместите се... их, и ви жмурите...

ДАЈЧ: Ту, право ту, хоћу да ме пољубиш...

Дајч показује прстом на усне, жмурећи.

Бура полако сиући пољубац на испурене усне... Пољубац траје. У проситор свећла урањају најпре Пијине велике груди... Бура се одмакне од Дајча. Слика се претвара у слику сенки. Пукне шамар. Гаси се свећлост и ми из мрака чујем само урлик:

ДАЈЧ: Сестро Пија, јебем ти матер!!!

Затамњење – Отамњење

Музика... Полако се освейљава ѝросѝор целе сцене... Анина и Ђурина соба у два нивоа, исѝред баиѝиа (исѝио као у ѝрећој слици). Рефлекѝиори акценѝију збивање у Аниној соби...

Родољуб седи на сѝиолици за љуљање и јечи. Ана му масира враѝи.

АНА: Само се ви опустите, ово је одлично за болове, ишијуци масажа, Јапан. Ишијуци.

РОДОЉУБ: *(Очајан)*
– Како да се опустим? Моје девојчице нема, ко зна шта се... а ја сам немоћан, немоћан да јој помогнем. Ангазовао сам и војску и полицију, и ништа!

АНА: Смирите се господине Ђурићу. Зашто полицију?

РОДОЉУБ: Не могу Ана! Јао! Опет ме пробада у грудима, ишијуцајте мало лево.

АНА: Где? Полако... . Овде? Родољубе?

РОДОЉУБ: Гуши ме! Ишијуц... то дете ће да ме убије, јао...

Родољуб ѓуби свесѝи, млиѝиаве руке му ударају о ѝод.

АНА: Родољубе, не напуштај ме!
(Ана му заскаче коленима на леђа и снажно масира)

Брзо му раскоѝчава кошуљу и ѝрислања ѓлаву уз ѓруди, ослушкује...

АНА: Боже, Боже... Хвала ти Боже, срце му тако нормално куца. Па да, то је од ишијацу, уф, само се онесвестио. Шта да радим? Воде! Мало Воде! Не! Боље је да га ставим у кревет...

(Тихо)

– Родољубе, пробудите се. Спава. Јао ал сте тешки, нека, нека одспава овде... Јак човек. Снажан човек...

(Гледа ѓа са љубављу)

– Леп човек... Ево, ово је тренутак да га зачарам...

Осврће се око себе, ѝочиње да баје рукама изнад Родољубових ѓруди, засѝане, брзо чуѝне ѝар длака са њеѓових ѝрса, дуне у њих и насѝави бајање...

АНА: Тридесет мушких длака, два неуспела брака, на моме даху, на његовом праху. Прст на прст, на чело крст, рука на руку, усна на усну, мука на муку. Тридесет мушких длака, два неуспела брака, кад се из сна прене волеће само мене...

Сѝаљује длаке... Полако сѝавља руку између Родољубових ноѓу.

АНА: Иш, ђаволе! Длака твоја, мушкост је само моја!... Ох! О, хо, хо!

РОДОЉУБ: *(Будећи се)*
– А, е? Ту!

АНА: Јел вам боље? Јел вам циркулација боље? Она ће да помогне да се дигне, тонус, она, само да ја...

У шај ѿрен, као фурија, у собу улеће Ђура; угледавши оца и Ану у деликатној пози, дрекне на Ану показујући карактеристични жести руком исход појаса:

ЂУРА: Аууу тетка, ал ти оштра четка!

АНА: Није, четка, циркулација...

И Ана и Родољуб се укоче као да су замрзнути, зледају у Ђурино ново лице. Ђура насивља да сииа појрде.

ЂУРА: Шта је бре? Срам вас било, опет се ватате! А?

АНА: Брано, шта си то урадила са лицем?

ЂУРА: Ново лице за све, па и за вас!

РОДОЉУБ: Брано, сине, па ми смо те... Ко ти је то урадио?

ЂУРА: Доктор Дајч, корективна хирургија, операција сурлитис. Жива сам здрава сам...
(Имитирајући њеваљку новоконџонованих народњака)
– "Невина сам, па шта могу; кад не дижем лако ногу!"

АНА: Важно је да си ти нама...

РОДОЉУБ: А ми смо се толико бринули за тебе!

ЂУРА: Охо, већ смо на ми! Стари љубавници, свеле љубичице! Знала сам да ће ова градска змија да те скува и прокува!

АНА: Господине Ђурићу, ја ово, ја ово не могу, ја се гушим! Бранка, ако се не извини, ја ово не могу...

ЂУРА: Добро, ево, Ана, нисам хтела, стварно нисам хтела. Али, пази, само да ти кажем: није фер што си га нагузила у међувремену!

АНА: Боже! Ево ме, долазим!

РОДОЉУБ: Ана!

*Ана њада у несвесѝ. Родољуб је раширио руке њокушавајући да је ухвати...
На врајима сѝана одјекује енерѝична звоњава. Ђура користи звоњаву да њобеѓне. Оѝвара врајѝа. На врајима два бркаѝа њолицајца.*

ПОЛИС 1: Дobar дан. Ми смо дошли због пријаве да је нестала...
(Загледа у њаѝире)

ЂУРА: А, ви сте дошли због оног леша?

ПОЛИС 2: Ког леша, другарице?

ЂУРА: Тамо.

Полицајци се сјуре ка Аниној соби. Ђура користи ѓужву да несѝане и сакрије се њод креветѝ своје собе.

У Аниној соби ујраво њочиње велика ѓужва. Полицајци као ѝси њоениѝери изнад Аниноѝ ѝела. Родољуб се исѝрсио и њружа руку коју нико не њрихвата.

РОДОЉУБ: Ја сам, мајор, Родољуб Ђурић. Све ћу да вам објасним.

Полицајци ѓа хваѝају за руке.

ПОЛИС 1: Све ћеш ти то нама лепо објаснити, "генерале"!

РОДОЉУБ: (Оѝимајући се)
– Чекај, бре! Чекај! Ана! Пустите ме! Ана! Дижите се, Ана, забога!!

На оѝворена врајѝа ѓруне војник Јосовић.

ЈОСОВИЋ: Господине мајоре, јављам се по вашем наређењу!

РОДОЉУБ: Одлично!

ЈОСОВИЋ: Служим народу!

РОДОЉУБ: Одлично! Извештај!

ЈОСОВИЋ: Вашу јединицу Бранку нисам, али сам пронашао њена три друга, то јест, они су ту!

Уњадају Зврца, Цврле и Мишко,

ЗВРЦА: Господине Родољубе, госпођо Ана... Шта је са њом?

ПОЛИС 2: Леш!

Сва њројѝа исѝушѝају крик њресѝрављеносѝи.

РОДОЉУБ: Није леш, она је у несвести!

СВА (Понављају)
ТРОЈИЦА: – Она је леш у несвести!

Улећу Цица и Таса.

ЦИЦА: Трчала сам ко без душе. Где је Бранка?

РОДОЉУБ: Била је ту, па је нестала.

ЦИЦА: Хвала богу, већ сам се уплашила... Знате, кад смо се последњи пут виделе, помињала је неко самоубиство и панчевачки мост, и била је тако, несрећна.

ЗВРЦА: Тачно. Она често помиње тај панчевачки мост. Кад год јој нешто није по вољи, она каже, идем, бре, да се бацим са панчевачког моста...

Са њода залелече Ана... диже се.

АНА: Она хоће да се убије! Она хоће да се убије!...

РОДОЉУБ: Жено божија, говори!

АНА: Три дана пре него што је отишла на екскурзију, уствари нестала, имала сам са њом веома, веома мучан разговор... Тада ми је рекла, да јој је најбоље да се, баци, са, тог, панчевачког моста...

(Крикне)

– Она хоће да се убије!

СВИ: Она хоће да се убије!!!

РОДОЉУБ: За мном! Правац панчевачки мост!

Сви се сјуре кроз вратица... Једино Ана заостане на пренуиак, да баја изнад акваријума са црном рибицом... Исирчава и Ана.

Затамњење – Отамњење

Просиор Анине собе се зајамни. Освејљава се Ђурина соба. Дан. Ђура се извлачи испод креветца. Тишина. Цвркуи ијица. Ђура њолако хода њо соби њосмајрајући сивари у новом свејлу. Укључује музику. Сјаје испред огледала. Полако скида мали фласиер са носа, њудерише једва примејне ожилке око носница. Задовољна је својим ликом у огледалу. Области белу хаљину. Први њуи је видимо у хаљини. Она једном руком хваја доњи руб хаљине, другу диже у вис и, њо њакију музике се окреће око себе. Лагана хаљина се шири и диже... Хармонију игре и музике прекида снажан звук мојора испод Ђуриног ѡрозора. Ђура њолако ѡрилази оивореном ѡрозору и ѡуике ѡледа у Нешу на мојору. Неша дуго ѡледа у Ђурин ѡрофил урамљен рамом ѡрозора... Гаси мојор.

- БУРА: Нешко. Нешко.
 НЕША: Кога тражиш мала?
 БУРА: (Ћуиш)
 НЕША: Шта се догађа?
 БУРА: (Пружа једну руку кроз прозор, ка Неши)
 – 'Ајдемо, Нешо.
 НЕША: Хајдемо. Имаш неки план?
 БУРА: Да. Са тобом.
 НЕША: (Ћуиш, показује прстом на себе)
 БУРА: (Пружајући обе руке ка Неши)
 – Сад знам шта хоћу...

Неша се њење на седишће моћора, савља једну ногу на испуси зида и прихватила Турине руке. Трзај Нешиног тела и Туриних руку, и обоје се нађу у загрљају. Први њих видимо у њаквој ситуацији. Пољубац дуго траје... БУРА се одваја и креће ка кревету не испуштајући Нешину руку. Обоје стоје и над креветом и ћуше... Изненада, Неша вади душек из кревета и баца га на под...

- НЕША: Не волим кад кревет шкрипи.
 БУРА: ... Ни ја...

Неша ћушке додаје Туре један крај чаршава. Обоје зашежу чаршав преко душека. Застају, гледају у белину чаршава...

- БУРА: ... Знаш, нисам замишљала да ће то да буде по дану... А ово је мој пројекат идеалне куће
 (Показује велики цртеж на искошеној табли са ноћарима)
 – Кад ја будем имала породицу, кућа мора овако да изгледа... А јел ја сад причам глупости?...

Неша ћушке прилази прозорима и спушта ролејне. То ради њажљиво трудећи се да не изазове неки општији шум. Сада је соба у пријатној њами.

Тишина. Музика. Неша нагло скида одећу са себе и леже на душек. БУРА му окреће леђа њоћнуће главе.

- НЕША: Шта је сад?... Зар никада ниси видела голог...

БУРА: *(Брзо)*
– Нисам знала да ћеш тако брзо... уствари, то је нормална брзина... Гаће нећу да скидам, да знаш.

НЕША: Добро, не мораш.
Ђура хвата једном руком крај хаљине, диже другу руку у вис, подиже главу...

БУРА: ... Па, Ђуро, крени...

Окреће се око себе по ипактју музике и, као девојчица, скида одећу бацајући је по соби. Нагло сипане крај креветџа... Неша јој ипружа руку, она је иприхвата и леже иоред њеџа... Музика...

Затамњење – Отамњење.

На ипросценијуму, освейљени круџом свейлосипи, заџрљени у бризи за Бранком, сипоје Ана и Родољуб.

РОДОЉУБ: Осећам се тако глупо на овом мосту. Сине, опрости тати!... Ана, јесам ли ја лош отац што сам само и на тренутак поверовао да ће моја Бранкица да се, убије? Зар толико не познајем своју ћерку?

АНА: Нисте. Ви сте само један забринут итац, а и ја сам само једна забринута жена која воли Бранку као... Где год да је, нека је прати моја љубав.

РОДОЉУБ: Наша љубав, Ана, наша...

Родољуб и Ана се џледају, а заипим љубе.

Затамњење – Отамњење

Ђурина соба. Тама. Музика. Неша лежи. Ђура седи држећи чаршав ипреко себе...

НЕША: Зашто ми ниси рекла?

Дуџа иипишина.

ЂУРА: Као да би веровао... Није ме ништа болело. Стварно ме није болело!... А је л' сам се ја сад нешто променила?... Толико ствари! Прво, све то са носем, мало сам нервозна па морам да причам... Па сад све то са тобом. А све ми изгледа као да се ништа није догодило и као да се ништа није није променило, само ме ту, ево ту, ту мало пече, и то је све... А, јесам ли се ја сад променила?... .

НЕША: *(Уиорно ћуипи)*

БУРА: Па шта је било сад, Нешко?

НЕША: *(Седајући)*

– Па, ништа... Сад си жена.

БУРА: Стварно? Пољуби ме онда као што љубиш оне своје... сека Јаца, сека Даца, попиле по... добро, ја сам само један...

НЕША: *(Сивљајући јој њрсџ на усне)*

– Шшш... Потпуно си шашава. Волим те!

Пољубицем прекида саваку њену даљу изјаву... Музика... Чују се у даљини гласови, довикивање...

ЗАТАМЊЕЊЕ

АНА: *(Off)*

– Ено га, Нешин мотор! Она је са њим!!!